

ASOCIAȚIA COLECȚIONARILOR DE INSIGNE DIN ROMÂNIA

JURNAL INSIGNOGRIFIC NR. 10

JURNAL INSIGNOGRAFIC

Nr. 10

**Publicație anuală de informare insignografică
realizată de A. C. I. R.**

în colaborare cu Editura AXA Botoșani

2012

www.acir.ro
ISSN 1843-9535

Colectivul de redacție :

Prof. Tiberiu Kelemen – coordonator,
Dumitru Pușcașu – tehnoredactare,
Mihai Livadariu – foto.
Mihai C. V. Cornaci – Botoșani

Colaboratori :

Milan Ilin – Timișoara,
Ioan Pardos – Vulcan,
cmd. av (r) Marius Popescu – București.

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine în totalitate autorilor.

Materialele prezentate spre publicare nu se restituie.

CRONOLOGIA REUNIUNILOR COLECȚIONARILOR

DE INSIGNE DIN ROMÂNIA

1. Petroșani	1975 - Întâlnire
2. Timișoara	1976 - Întâlnire
3. Craiova	1977 - Întâlnire
4. București	1978 - Întâlnire
5. Petroșani	1979 - Întâlnire
6. Arad	1980 - Întâlnire
7. Timișoara	1981 - Întâlnire
8. Arad	1982 - Întâlnire
9. Timișoara	1983 - Întâlnire
10. Petroșani	1984 - Întâlnire
11. Tg. Mureș	1985 - Întâlnire
12. Timișoara	1986 - Întâlnire
13. Timișoara	1987 - Întâlnire
14. Craiova	1988 - Întâlnire
15. Petroșani	1989 - Întâlnire
16. Petroșani	1990 - Întâlnire
17. Petroșani	1991 - Întâlnire
18. Petroșani	1992 - Întâlnire
19. Petroșani	1993 - Reuniune
20. Petroșani	1994 - Reuniune
21. Petroșani	1995 - Reuniune
22. Petroșani	1996 - Reuniune
23. Vulcan	1997 - Reuniune
24. Aninoasa	1998 - Reuniune
25. Aninoasa	1999 - Reuniune
26. Tg. Secuiesc	2000 - Reuniune
27. Lupeni	2001 - Reuniune
28. Lupeni	2002 - Reuniune
29. Lonea – Petrila	2003 - Reuniune
30. Lupeni	2004 - Reuniune
31. Tg. Secuiesc	2005 - Reuniune
32. Petrila	2006 - Reuniune
33. Alexandria	2007 - Reuniune
34. Petroșani	2008 - Reuniune
35. Petroșani	2009 - Congres
36. Tg. Secuiesc	2010 - Congres
37. Alexandria – Petroșani	2011 - Congres
38. Alexandria – Petroșani	2012 - Congres

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Anul 2012 marchează un eveniment important în literatura de specialitate cu privire la domeniul insignografic din România prin apariția celui de-al X-lea număr al singurei publicații de profil.

Ne vin în minte în aceste momente, când se încheagă numărul jubiliar al Jurnalului, cuvintele rostite de către regretatul coleg Mihai Urigiuc (Botoșani) în care se afirma că: „...insigna este o parte importantă a tezaurului istoric, simbioză între trecut și prezent, este o componentă distinctă a condiției spirituale a fiecărui popor, care întotdeauna a adus o contribuție originală la dezvoltarea civilizației, conferindu-i caracterul științific și artistic...”.

Gândirea profundă a lui Urigiuc Mihai și a altor colegi care au fost alături de noi ne-a ajutat să trecem peste unele momente grele și delicate, când puțin a lipsit să lăsăm totul baltă.

Numărul zece din revistă se vrea unul jubiliar, deci vom publica numai articole legate de insignă sau unele manifestări insignografice care vor avea loc până în luna iulie a. c., pentru ca revista să apară la cel de-al IV-lea Congres Național de insignografie care, ar fi trebuit să aibă loc la București în luna august.

De asemenea publicăm unele relatări despre locațiile unde a fost multiplicată revista de-a lungul timpului, evoluția colectivului de redacție și cea a colaboratorilor, lista alfabetică a celor care au publicat articole, precum și o interesantă statistică.

Începând cu acest număr am extins colectivul de redacție cu un coleg valoros de la Botoșani, Domnul Mihai C. V. Cornaci care sperăm să aducă un suflu nou revistei.

Pentru prima dată în existența lui, numărul nouă al „Jurnalului” a fost multiplicat în exteriorul Văii Jiului – de adevărați profesioniști de la Editura AXA - Botoșani, lucru pentru care îi mulțumim Domnului ing. Coriolan Chiricheș.

Reamintim că „Jurnalul insignografic” este revista tuturor membrilor A. C. I. R. care vor să publice gratuit, fără restricție, articole sau studii insignografice, cu condiția să respecte cerințele noastre și să-și asume răspunderea celor puse pe hârtie.

Așteptăm, ca și până acum, opiniile dumneavoastră pe adresele:

Tiberiu Kelemen
Str. Aviatorilor bloc 34
scara II apartament 58
332108/Petroșani
Telefon 0727-793872

Email: kelementiberius yahoo.com

Pușcașu Dumitru
Str. 9Mai bloc 2
scara VII apartament 5
332041/Petroșani
Telefon 0743-046840

GÂNDURI, LA ANIVERSAREA „JURNALULUI INSIGNOGRAFIC”

Apariția în lumea specialiștilor din țara noastră a numărului 10 al „Jurnalului insignografic” – singura publicație unde sunt tratate insigne sub toate aspectele – reprezintă un moment de bucurie pentru toți colecționarii.

Cunoscând realizările numismaților din Valea Jiului, nu mai miră pe nimeni că revista în cauză a apărut tot aici, iar debutul a avut loc la Reuniunea de la Lupeni din 2004.

La început au existat unele stângăcii, fiindcă cei doi promotori, Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu, erau amatori, dar s-a învățat din greșeli și publicația a crescut în valoare de la un număr la altul și astfel astăzi putem vorbi despre o revistă serioasă, cu un colectiv redacțional competent căruia îi sunt încredințate spre publicare articole din toată țara.

Cele peste 130 de articole din domeniul insignografic care au drept autori colecționari de cele mai variate profesii, vârste, opțiuni politice sau religioase, autori care și-au găsit un loc în „Jurnalul insignografic”, constituie o mărturie a seriozității cu care sunt tratate toate persoanele, fără deosebire.

Acum, când apare cel de-al X-lea număr al „Jurnalului insignografic”, dorim colectivului de redacție putere de muncă, tenacitate și ambiție, pentru ca revista să devină o tribună de studiu și dezbateri insignografice în țara noastră.

Dr. Ing. Jr. Tiberiu Iacob Ridzi,
Primarul Municipiului Petroșani

Marcarea apariției numărului zece al „Jurnalului insignografic” reprezintă un reper important pentru mica grupare a colecționarilor de insigne din țara noastră.

Pornind, practic, de la zero, cei doi protagoniști – Tiberiu Kelemen și Pușcașu Dumitru – amândoi amatori în domeniul redactării și tipăririi unor materiale, au „crescut” de la un număr la altul, ajungând astăzi la realizarea unei reviste de ținută, apreciată pe plan național și a cărei apariție este așteptată cu mult interes de către colecționari în fiecare an, revista fiind unica publicație în domeniu din România.

Singurul regret este că, datorită tirajului foarte mic al revistei și costurilor mari de multiplicare, deocamdată nu este posibilă apariția a două sau chiar trei numere ale publicației în fiecare an.

Dorim colectivului de redacție, în care îl includem și pe dl. Mihai Livadariu care se ocupă de redactarea imagistică a pieselor în discuție, multă putere de muncă și, poate, într-un viitor apropiat să fie posibilă tipărirea mai multor numere într-un an.

La multe ediții!

Ing. Constantin Jujan,
Director general C. N. H. -S. A. Petroșani

La aniversare

Cine dorește să cunoască mai îndeaproape activitatea Societății Numismatice Române din ultimele decenii, privind în trecut, va remarca în mod sigur că preocuparea unora dintre membrii acestei Societăți pentru colecționarea, studiul și valorificarea insinelor a conturat, de 38 de ani încoace, o bogată activitate insignografică. Aceste începuturi modeste ale preocupării de colecționare a insinelor au atras colecționari interesați de asemenea piese, care au făcut ca întâlnirile și reuniunile organizate în timp să devină adevărate evenimente culturale. Organizarea acestor manifestări în diferite orașe din țară a făcut ca numărul celor preocupați de acest domeniu de colecționare să crească de la an la an, iar dorința de a da acestor expoziții o cât mai înaltă ținută să fie permanentă.

Așa se face că pentru păstrarea și punerea în valoare a rezultatelor muncii și pasiunii de colecționare de insigne, profesorul Kelemen Tiberiu, președintele Secției Petroșani a Societății Numismatice Române, cel care, alături de alte câteva persoane, are meritul de a fi păstrat neîntrerupt șirul celor 38 de Expoziții Naționale organizate de colecționarii de insigne, a propus și realizat o publicație de specialitate, „Jurnalul insignografic”, revistă ajunsă la al zecelea număr și, de puțină vreme, înregistrată și la Biblioteca Națională a României în Catalogul Publicațiilor (cu număr ISSN). În cele zece numere apărute, această publicație s-a afirmat ca o punte de legătură între colecționarii de insigne, ca un jurnal al mișcării insignografice din România și ca o publicație de înaltă ținută științifică prin studiile de specialitate din paginile sale.

Nu trebuie lăsat deoparte și faptul că la ridicarea manifestărilor insignografice naționale la nivel de Congrese de insignografie, cu patru ani în urmă, la propunerea aceluiași inimos colecționar, profesorul Kelemen Tiberiu, președintele Secției Petroșani a Societății Numismatice Române, a contribuit și revista de specialitate, „Jurnal insignografic”.

De aceea momentul aniversar al apariției celui de la zecelea număr al revistei „Jurnal insignografic” ne oferă prilejul de a felicita pe inițiatorul acestei publicații, distinsul profesor Kelemen Tiberiu, președintele Secției Petroșani a Societății Numismatice Române și pe colaboratorii domniei sale care ostenesc, număr de număr, la realizarea și editarea revistei; pe colaboratorii care oferă spre publicare rezultatele unei munci migăloase de cercetare, în articolele de specialitate care oferă o înaltă ținută acestei publicații și, nu în ultimul rând, pe colecționarii de insigne și pe toți cei care, prin achiziționarea revistei, susțin apariția ei pe mai departe. Adresăm, însă, tuturor și îndemnul de a colabora și pe viitor la realizarea acestei publicații, oferind articole și studii pentru a asigura un conținut cât mai variat, bogat și interesant al acesteia.

Rugăm pe Dumnezeu să reverse binecuvântarea Sa asupra tuturor celor care, cu multă jertfă, asigură apariția Jurnalului insignografic și asupra tuturor cititorilor lui.

Alexandria
24 februarie 2012

† GALACTION
Episcopul Alexandriei și Teleormanului
Galaction
Președintele Secției Alexandria a
Societății Numismatice Române

www.aciro.ro

Salut călduros apariția numărului zece al „Jurnalului insignografic”, singura publicație în domeniu din țara noastră.

Colaborăm bine încă din anul 2005, când în numărul doi al revistei a fost mediatizată activitatea „Hobby Cserebere Klub”. Pe urmă, în celelalte numere, au fost relatate principalele acțiuni pe linie insignografică precum expozițiile pe plan local și național. Totul a culminat cu o descriere deosebit de plastică și detaliată a celui de-al II-lea Congres Național de Insignografie, care a avut loc în anul 2010 la Tg. Secuiesc și inaugurarea Casei Colecțiilor în care o sală specială este ocupată de o expoziție permanentă în care sunt prezentate aproape 8.000 de insigne.

Rar mi-a fost dat să văd la colegii mei de la Petroșani, de fapt niște amatori, atâta perseverență și ambiție în realizarea unui obiectiv pentru care s-au angajat voluntar ca Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu care, an de an, număr de număr, au îmbunătățit calitatea revistei, obținând în final o publicație care ar face cinste și unor profesioniști.

Dorim în mod sincer viață lungă „Jurnalului insignografic”, numeroase ediții frumoase, iar micului colectiv de redacție putere de muncă și înțelepciune în alegerea celor mai valoroase articole și subiecte de larg interes, spre bucuria tuturor colecționarilor!

Beke Ernő

Președinte HOBBY CSEREBERE KLUB

Tg. Secuiesc

Aflând că se află în pregătire numărul 10 al „Jurnalului insignografic”; publicație anuală de informare realizată de A. C. I. R. prin osârdia Domniei sale prof. Tiberiu Kelemen în calitate de coordonator, a Domnului Dumitru Pușcașu – tehnoredactor și a Domnilor Milan Ilin și Ioan Pardos – colaboratori, m-am gândit că, fiind un număr jubiliar (10), ar fi cuviincios să-mi exprim și eu câteva păreri.

În calitate de beneficiar al celor nouă numere apărute până în prezent, precum și ca membru fondator al A. C. I. R. împreună cu fiica mea Maria-Raluca Remescu și nepoții mei Sergiu-Nicolae Remescu și Andrei-Sebastian Remescu dorim să aducem mulțumirile și omagiile noastre pentru multiplele și amplele informații pe care le găsim în paginile aceste publicații în ceea ce privește insigne, medaliile și alte activități ale A. C. I. R. De asemenea merită să mulțumim și altor membri A. C. I. R. care se asociază Domniilor Voastre cu diverse articole și informații utile nouă tuturor.

Din acest motiv, doresc să vă mulțumesc încă odată, să vă doresc multă sănătate de la Bunul Dumnezeu și să ne bucurăm de cât mai multe apariții ale publicației „JURNALUL INSIGNOGRAFIC”.

Cu deosebită stimă,

Ing. Ballif Andrei

Președintele Secției Numismatice Tg. Jiu

SOCIETATEA NUMISMATICĂ ROMÂNĂ
București, Str. Popa Tatcu nr. 20
Cod 010805, OP 12, tel. 021/3114549

SECȚIA NUMISMATICĂ BRAȘOV
Brașov, Str. Apollonia Hirscher nr. 8
Cod 500025, OP 1, tel. 0740/213700

SECȚIA NUMISMATICĂ PETROȘANI ÎN SĂRBĂTOARE

În anul 2004, la Petroșani, se edita, sub îndrumarea împătimitului colecționar de insigne, nimeni altul decât prof. Tiberiu Kelemen, primul număr al revistei „JURNALUL INSIGNOGRAFIC” – Supliment I, a colecționarilor de insigne din România.

Ajutat de un alt colecționar petroșănean Dumitru Pușcașu, încet încet, revista capătă consistență, crește numărul colaboratorilor, se publică articole tot mai interesante și bine documentate, ajungând anul acestea la numărul zece. De asemenea începând cu numărul șase denumirea revistei va fi „JURNAL INSIGNOGRAFIC” și va deveni revista ASOCIAȚIEI COLECȚIONARILOR DE INSIGNE DIN ROMÂNIA.

Este mai mult decât benefică apariția acestei unice, deocamdată, reviste a colecționarilor de insigne, lucru pentru care Secția Numismatică din Brașov adresează colectivului de redacție și inițiatorului acesteia, cele mai calde felicitări și îndemnul de a merge mai departe pe aceeași linie.

Revista este un bun îndrumar atât pentru cei avizați cât și pentru începători. De asemenea, este un bun ghid pentru copiii care doresc să-și alcătuiască o colecție de insigne, găsind în paginile revistei un bogat material informațional.

Acum, când sărbătorim apariția numărului zece al revistei, este cea mai bună ocazie de a sublinia și a mulțumi încă odată, dacă mai era necesar, neobositului colecționar, prof. Tiberiu Kelemen, pentru contribuția în elaborarea acestei publicații, dar să nu uităm faptul că tot domnia sa este artizanul întemeierii ASOCIAȚIEI COLECȚIONARILOR DE INSIGNE DIN ROMÂNIA și organizatorul primului CONGRES NAȚIONAL AL COLECȚIONARILOR DE INSIGNE din România.

În prag de sărbătoare, mă fac purtătorul de cuvânt al colecționarilor din Secția Numismatică Brașov, felicitând colectivul de redacție și colaboratorii acestuia pentru toată activitatea desfășurată în vederea editării acestei reviste. Dorim Jurnalului o viață lungă și cu articole cât mai interesante și bine documentate.

Vice-președintele Societății Numismatice Române
Președintele Secției Numismatice Brașov

Col. ing. (r) Ștefan SAMOILĂ

www.aciro.ro

Apariția celui de al zecelea număr al „Jurnalului insignografic” îmi dă prilejul de a-mi exprima sincera apreciere față de cei ce se află în spatele acestei lucrări de specialitate. Sigur, mă refer la colectivul de redacție și la colaboratori.

Îmi exprim tot respectul pentru domnul profesor Tiberiu Kelemen și pentru domnul Dumitru Pușcașu, oameni inimoși care, în condițiile de criză și în ciuda lipsei mijloacelor bănești, au reușit să asigure apariția în continuare a revistei, iar paginile acesteia să aibă un conținut de excepție.

Pentru mine, probabil și pentru majoritatea colegilor colecționari, necesitatea unei astfel de lucrări de specialitate era mai mult decât evidentă. Fiecare număr l-am citit-studiat cu admirație și satisfacție de ordin sufletească. Apariția fiecărui număr mi-a adus alege bucurii.

În aceste momente aniversare urez tuturor celor cu preocupări de a colecționa și studia insigna, multe succese și împliniri. Felicitări domnului prof. Tiberiu Kelemen și domnului Dumitru Pușcașu pentru strădania de care au dat dovadă la editarea celor zece numere din „Jurnalul insignografic”, urez deasemenea multe decenii de existență și evoluție, cu cât mai multe și interesante pagini precum și o permanentă apreciere din partea cititorilor.

Col. (r) Ioan Siminicianu,
Președinte al Secției Numismatice Botoșani a
Societății Numismatice Române

Apariția numărului zece al „Jurnalului insignografic” îmi oferă plăcutul prilej de a evidenția din nou atât vocația cât și densitatea activității colecționarilor de insigne, în special a celor din Valea Jiului.

Multitudinea și diversitatea acestor activități specifice s-au desfășurat sub semnul binevoitoarei zeițe Minerva, cea care prin înțelepciune a oferit satisfacții și împliniri slujitorilor insignografiei din România.

Un astfel de context a generat firească apariția a „Jurnalul insignografic”, spațiu de etalare și evidențiere a preocupărilor celor din „breaslă” și care au certitudinea că . . . „insigna este și va rămâne floarea permanent proaspătă și parfumată în glastra colecțiilor noastre” (col. Dr. Ion Marinescu – Craiova).

Firească preocupare a colectivului de redacție, tinzând spre un act de moralitate și exegeză, a făcut posibilă apariția fiecărui număr mai împlinit și mai matur decât cel anterior.

În același timp s-a făcut simțită disponibilitatea redactorului șef, pentru o largă deschidere față de toți cei dispuși și capabili, care prin articolele lor să contribuie la întreținerea activă a făcliei științei numismatice și implicit a insignografiei.

De-a lungul timpului, membrii S. N. R. și mai târziu unii membri A. C. I. R. au fost implicați în numeroase manifestări (uneori în calitate de parteneri direcți) angajate de Secții ale S. N. R. și A. C. I. R. bucurându-se de o frumoasă colaborare, ceea ce a stârnit admirația și aprecierea publicului și în mod deosebit, a specialiștilor și a autorităților locale sau centrale.

Buna colaborare cu redacția „Jurnalului insignografic”, în al cărui spațiu disponibil toți cei interesați au putut să-și facă cunoscute rezultatele preocupărilor lor, a materializat ca finalitate motive spre adevărate lecții de cunoaștere a culturii și istoriei locale sau naționale.

La ceas aniversar, îmi exprim și pe această cale aprecierea și admirația pentru membrii colectivului de redacție, cât și pentru toți cei care, prin articolele lor, au contribuit la întărirea convingerii, că prin ei vor găsi noi resurse pentru a dăruia celor interesați alte expresii și virtuți culturale generate de preocupările lor.

Mihai C. V. Cornaci
Membru A. C. I. R. consilier în Comitetul S. N. R.

Anul acesta „Jurnalul insignografic” se află la cea de-a X-a apariție. Comparativ cu alte publicații de profil numismatic sau filatelic care inundă piețele europene, este o nimica toată.

Totuși trebuie să ținem cont, însă, de contextul în care a apărut și s-a menținut revista în discuție.

Timp de 40 de ani insignografia românească nu a avut o revistă în care să fie popularizate acțiunile noastre, în care să fie descrise piese rare, de mare valoare sau prin care cititorul să ia cunoștință de apariții editoriale ori modificări ale regulamen-telor în vigoare.

Un mic colectiv format din colegii noștri, care dealungul timpului au avut și alte realizări remarcabile au luat inițiativa de a încerca să umple acest gol important în activitatea insignografică.

Profesorul Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu, în colaborare cu un fotograf de excepție, Mihai Livadariu, au pus bazele unei publicații care a crescut calitativ de la un an la altul, iar lăudabil este faptul că ei au perseverat, cu toate greutățile întâmpinate, iar astăzi aniversăm apariția unei ediții jubiliare care poartă cu mândrie numărul zece!

Tot nota zece o merită colectivul de redacție care în fiecare an, după o selecție riguroasă, ne oferă cele mai interesante subiecte ce pot constitui bazele cunoștințelor necesare unui colecționar, indiferent de vârstă sau pregătire profesională.

Toți colecționarii care au avut plăcerea să studieze „Jurnalul insignografic” regretă sincer că, din cauza condițiilor dificile, revista are o singură apariție pe an, dar credem că, dând o mână de ajutor colegilor de la Petroșani, s-ar putea tipări două ediții, mai ales că „Jurnalul” este publicația oficială a Asociației Colecționarilor de Insigne din România.

Dorim colegilor din Valea Jiului putere de muncă, mult discernământ și idei novatoare, pentru a ne putea oferi reviste de profil din ce în ce mai instructive și educative.

La mulți ani și la mai multe ediții!

Col (r) Gheorghe Caraman,
Vicepreședinte A. C. I. R.

Urăm multe aniversări „Jurnalului insignografic”- cea mai îndrăgită revistă dedicată colecționarilor de insigne, editată de Asociația Colecționarilor de Insigne din România.

Prima ediție a revistei de specialitate tipărită în alb-negru a fost un început realizat de eminenții colegi, domnii Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu, cei care prin strădanie au reușit ca următoarele ediții să fie color, ultima fiind realizată cu o prezentare grafică și cromatică deosebite.

Jurnalul ne redă plenar activitatea pasionaților de frumos și activitatea omenească transpusă în imagini miniaturale (insigne) și ca argument istoric și prin tipărirea unor lucrări care au fost prezentate dealungul timpului în cadrul congreselor, revista devenind un act de cultură tipărit, fiind în același timp o sursă de mărturii importante din activitatea insignografică pe plan local și național.

Secția Numismatică Petroșani, care a serbat în 2010 patruzeci de ani de activitate prestigioasă, a fost și rămâne un pionier și un bastion al insignografiei românești.

Membrii Clubului numismatic al colecționarilor de insigne Timișoara doresc colegilor de la Petroșani în continuare multe realizări deosebite!

LA MULȚI ANI ȘI EDIȚII CÂT MAI FRUMOASE!

Ilin Milan,
Președintele Clubului numismatic
al colecționarilor de insigne
Timișoara

Moment aniversar, moment de mare bucurie pentru toți cei care iubesc insigna și doresc să afle cât mai mult din tainele acesteia. O asemenea oportunitate ne oferă „Jurnalul insignografic”, publicație care în acest an sărbătorește jubileul apariției celui de – al X-lea număr.

Aceste apariții anuale nu ar fi fost posibile fără o muncă susținută de cercetare și documentare a colectivului redacțional condus de domnul prof. Tiberiu Kelemen, împreună cu colaboratorii dânsului, domnii Dumitru Pușcașu și Mihai Livadariu care împreună ne pun la dispoziție cele mai interesante informații despre activitatea insignografică din țara noastră. Este îmbucurător faptul că avem acest jurnal, fiind singura apariție de acest gen din România.

Conținutul acestuia este deosebit de variat și cuprinde informații de la nelipsitele Reuniuni ale Colecționarilor de insigne care au loc an de an în diferite orașe din țară, participarea colecționarilor cu exponate proprii la acestea, palmaresul expozițiilor.

Un capitol important îl ocupă prezentarea de către colecționari a unor insigne rare și valoroase cu detalii privind semnificația, raritatea și locul pe care îl ocupă fiecare dintre aceste piese într-o colecție. Nu sunt uitați nici cei care au pus bazele activității insignografice și au un aport la menținerea de-a lungul timpului la cote cât mai înalte a acesteia.

Este îmbucurător faptul că sunt prezentate și alte domenii de activitate cum ar fi medalistica. Nu poate decât să ne bucure o asemenea apariție, fie ea și anuală, cu mulțumiri domnilor prof. Tiberiu Kelemen, Dumitru Pușcașu și Mihai Livadariu pentru efortul depus la realizarea „Jurnalului insignografic”, dorindu-le multă sănătate, putere de muncă și la cât mai multe apariții de-ale acestuia.

La mulți ani!
La mulți ani! Jurnalului insignografic.

Ioan Aiacoboaiei,
Oravița

Printr-o fericită conjunctură dețin toate numerele „Jurnalului insignografic” apărute până în prezent și, fără mari eforturi, se observă diferența calitativă dintre primele exemplare și în special ultimul apărut.

Tipărirea numărului nouă la Botoșani sub atenta îngrijire a Editurii AXA a fost un moment fericit pentru viața revistei. Prin înaltul profesionalism al domnului ing. Coriolan Chiricheș și al colegilor săi „Jurnalul” a căpătat o nouă față.

Gândurile mi se îndreaptă spre colectivul de redacție compus din prof. Tiberiu Kelemen, Dumitru Pușcașu și Mihai Livadariu, care în toată această perioadă au dus greul, pentru ca noi să avem un bun material informativ atât pentru începători cât și pentru avansați.

Dealungul timpului am încredințat spre publicare „Jurnalului insignografic” numeroase articole și o voi face și pe viitor, având deplină încredere în capacitatea colegilor de la Petroșani.

Îmi revine onoarea ca pe această cale să vă mulțumesc și să vă transmit felicitări și putere de muncă, pentru ca în continuare să realizați multe reviste frumoase și educative.

La multe ediții!

Cmdr. Av. (r) Marius Popescu – Călărași,
membru A. C. I. R.

Se spune că în România orice minune ține trei zile. Mișcarea insignografică, prin intermediul unor personalități marcante, a reușit să demonstreze că nu este așa: își desfășoară activitatea de peste 38 de ani.

Ne întrebăm cu toții cum a fost posibil. Legende spun, dar documentele trebuie să confirme. Aici intervine rolul revistelor și al cărților de specialitate. Aici este meritul unor oameni precum prof. Tiberiu Kelemen care au materializat gânduri, au deschis expoziții, au prezentat personalități sau, în paginile puse la dispoziție, au dat posibilitatea unor colegi să descrie insigne, evenimente sau să facă simple considerații.

Inițial Secția Petroșani a S. N. R. și apoi Asociația Colecționarilor de Insigne din România au pus bazele și au consolidat o mișcare ce avea să se dovedească a fi peste vremurile trăite o floare de colț ce răzbate printre stâncile calcaroase.

Prin *Jurnalul insignografic*, ajuns la numărul zece, se promovează idei, locuri și oameni, într-un cuvânt patrimoniul cultural. Această publicație de referință a întregii comunități insignografice, este primul material de care m-am simțit legat, atât în calitate de cititor, cât și de colecționar. Îmi amintesc și acum bucuria și totodată curiozitatea ce mi-au stârnit-o în ultimii opt ani rândurile în care se fac descrieri interesante ale unor expoziții de profil, dar și incursiunile fascinante în activitatea unor colecționari celebri.

Pot să afirm, fără teama de a greși, că pe acest fond a început cunoașterea unei lumi și apoi colaborarea cu diverși colecționari de marcă. Printre aceștia doresc să îi menționez pe regretații: col. (r) Ioan Dogaru și Mina Strătilă. A reprezentat o colaborare sinceră care m-a făcut să simt că am fost primit într-o mare familie. În călătoriile personale sau purtat de sarcini de serviciu am adunat, fără să-mi explic motivul, insigne ce mă fac să re trăiesc momente, dar și să văd cu ochii minții locuri dragi. Încet-încet am constatat că micile comori s-au multiplicat și de aici necesitatea de a studia și comunica despre ele. Numărul zece al *Jurnalului insignografic* îmi dă speranța că încet dar sigur spiritul colecționarului de insigne este cultivat și va dăinui.

Clubul Colecționarilor de Medalii Eminescu a organizat în anul 2010, la Cercul Militar Național București, o expoziție inedită de insigne cu tematica Eminescu, moment remarcat de inițiați și apreciat de publicul larg așa cum se cuvine. Ulterior, prin realizarea de insigne acordate unor personalități, dar și unor colegi și copii, Clubul a încercat să promoveze spiritul insignografic.

La ceas aniversar îmi exprim convingerea, în numele conducerii Clubului, că A. C. I. R. își onorează misiunea acordată de membrii săi. Ca oglindă a comunității insignografice, această asociație consacrată creării și păstrării patrimoniului, deține rolul de factor coagulant al mișcării de profil, constituind pentru membrii săi un reper esențial. Putem spune că *Jurnalul insignografic* păstrează cu grijă amintirile unor piese și colecționari, iar prin expozițiile asociației, membrii contribuie la propășirea cunoașterii patrimoniului național și universal.

Clubul Colecționarilor de Medalii Eminescu îi felicită deopotrivă pe toți cei care, cu pasiune, au contribuit de-a lungul timpului la realizarea *Jurnalului insignografic* și speră în perpetuarea acestui frumos demers.

Ștefan Dina,

Președintele Clubului Colecționarilor de Medalii Eminescu

Jurnalul insignografiei românești este un omagiu adus mentorilor mei din activitatea insignografică: col. (r) Ioan Dogaru și pictorului Niță Vasile, precum și tuturor celor care cu bună credință au îmbrățișat pasiunea insignografică.

Jurnalul se vrea o publicație vie, care va aborda științific insigne, limbajul utilizat va fi decent, cât mai apropiat de cel academic.

Jurnalul anual de informare insignografică vrea să readucă tineretul alături de acest hobby în care scop revista nu va publica nimic agresiv, niciun atac, disputele fiind strict insignografice bazate pe argumente exclusive din domeniu.

Jurnalul este o revistă de cultură insignografică, de studiu și cercetare a istoriei insignografiei românești și nu numai, un arc viu peste timp.

„Jurnalul Insignografic” este deschis iubitorilor de insigne, indiferent în ce colț al lumii a fost emisă, turnată sau bătută **INSIGNA**.

Doresc să vă împărtășesc bucuria personală că numărul jubiliar al „Jurnalului Insignografic”, acum tipărit sub egida A. C. I. R., apare la Petroșani și nicidecum la București unde ar fi trebuit să apară. Preocupările colecționarilor și ale conducerii A. C. I. R. pentru promovarea permanentă a insignografilor cercetători în domenii, a opiniei publice și a factorilor politici la problematica actualității și a istoriei insignografice sunt, și pentru mine, expresia unei înalte responsabilități asumate.

Sprijinim împreună cu dumneavoastră formarea și consolidarea unei atitudini lucide și realiste asupra importanței conservării tuturor practicilor legate de materialul insignografic și pregătirea unei expoziții insignografice.

Acum și în viitor istoria insignei va rămâne o importantă cale de apropiere între tineret și colecționari cu tradiție, dar generate în fond de același țel.

Nădăjduim că ceea ce veți observa și aprecia în expozițiile la care participăm în Petroșani și în toată țara, va reprezenta un îndemn important pentru dumneavoastră ca să promovați în țară și în lume, importanța și calitatea insignei, ea însăși păstrătoare de tradiții istorice.

Municipiului Petroșani, gazdă a expozițiilor naționale, îi suntem datori să-i acordăm o mare atenție la ceea ce suntem nevoiți să facem, astfel încât Congresul A. C. I. R. să fie bucuria de a fi împreună dincolo de barierele culturale care ne deosebesc ca indivizi. În acest sens, sperăm ca fiecare participant la Congres și Expoziție, fiecare colecționar, să aducă acest mesaj mai departe: **INSIGNA** – temă legată strâns de umanitate, să constituie în continuare tema principală de studiu și cercetare ca parte a istoriei.

Distinse mulțumiri celor care până acum au organizat Congrese și Expoziții insignografice care s-au ridicat peste nivelul așteptărilor.

Mulțumesc conducerii A. C. I. R., conducerii Secției Numismatice Petroșani, Colectivului de redacție și colaboratorilor care au reușit să tipărească până în prezent cele 9 (nouă) numere ale „Jurnalului Insignografic”.

Urez numărului 10 jubiliar ca în paginile lui să apară studii și cercetări ale insignei care după medalie face parte din istoria unui neam sau a unei țări.

La mulți ani!

Gheorghe Z. Ciutacu,
Muzeograf și colecționar

UNDE A VĂZUT LUMINA TIPARULUI „JURNALUL INSIGNOGRAFIC”

De la bun început trebuie să specificăm că, datorită tirajului redus (maxim 60-65 exemplare), singura revistă în domeniul insignografic a fost multiplicată și nu tipărită.

În anul 2003 le-am promis colegilor, cu ocazia lansării volumului „Jurnal insignografic” la Lonea, că anual va apare un supliment la acest volum în care să publicăm detalii despre reuniunile anuale, prevederi regulamentare, activitatea Secției Numismatice Petroșani și a altora sau unele articole cu conținut de larg interes.

Am primit de la mulți colegi încurajări, alții au fost sceptici față de revista noastră. Cert este că nici Pușcașu, nici eu nu cunoșteam ce înseamnă tipărirea unei lucrări, respectiv costurile pe care le implică, iar puținele materiale primite de la colegi trebuiau prelucrate, nemaivorbind de calitatea imaginilor.

Prin relațiile pe care le-a avut, D. Pușcașu a obținut acceptul conducerii Sindicatului „Solidaritatea '99” de la E. M. Livezeni ca să procesăm lucrarea pe calculatorul de acolo, respectiv să printăm lucrarea la imprimanta care era alb-negru, dar toate astea în afara orelor de program. Astfel dimineața, de multe ori la ora 3⁰⁰ - 4⁰⁰ Pușcașu era lângă calculator și lucra până la ora 6⁰⁰ când intra și el în serviciu. Multiplicarea lucrării a mers greu datorită faptului că imprimanta se bloca frecvent.

Coperta și cele câteva pagini color au fost approximate la Redacția Ziarului „Deșteaptă-te, române!”.

O problemă, în aparență minoră, a existat în compactarea lucrărilor. În final și acest hop a fost trecut cu bine (pe o masă dintr-o bucătărie), folosind capse obișnuite.

Astfel revista a fost gata la finele lunii iulie 2004, iar prezentarea în premieră s-a făcut la Reuniunea de la Lupeni în ziua de 31 iulie.

Interesul pentru revistă a fost scăzut, dar cele 30 de exemplare s-au epuizat.

Analizând greutățile peste care am trecut, dar și unele aprecieri favorabile, deoarece criticile, unele pertinente, au curs gârlă, nu ne-am descurajat și am început adunarea materialelor pentru exemplarul doi.

În linii mari lucrurile au decurs la fel, iar pe data de 9 octombrie 2005 revista a fost prezentată la Târgu Secuiesc. Acum, după ani, răsfoind toate revistele, putem constata cu părere de rău că a fost cea mai slabă ca formă și conținut dintre cele nouă câte au apărut până în prezent! Acest lucru a fost taxat imediat de către unii colegi cu fraze foarte „mobilizatoare” pentru noi precum: „...v-am spus eu că nu va merge!...” sau: „...nu este normal ca o revistă de specialitate să fie concepută doar de amatori!...”, dar cea mai dură părere a venit din partea unui coleg care a afirmat că: „...nu sunt vinovați cei care editează asemenea fițiuci, ci cei care permit așa ceva!...”.

Întorși de la Târgu Secuiesc am analizat foarte serios oportunitatea continuării apariției suplimentului pentru „Jurnalul insignografic”, iar concluzia a fost să scrâșnim din dinți, să ne adunăm și să continuăm, pentru a nu da satisfacție unor cârcotași.

Am primit și scrisori sau telefoane de susținere de la Pavel Milovan, col (r) Ioan Dogaru sau Dorel Huh, care ne-au mai îndulcit supărarea.

În această stare de spirit, deloc favorabilă, am atacat numărul trei.

Ne-am dat seama că multiplicarea în condiții similare cu cele folosite la numerele 1 și 2 nu mai este posibilă. Astfel am apelat la Directorul general al C. N. H. care ne-a promis sprijin în multiplicarea lucrării în 60 de exemplare.

Am compus revista numai cu articole semnate de Dumitru Pușcașu și subsemnatul, rămânând cu regretul că niciun coleg nu ne-a încredințat vreun articol.

Multiplicarea s-a făcut de către doamna ing. Cornelia Marta, care este o profesionistă în materie și rezultatele s-au văzut. Lucrarea care a fost lansată în 2006 la Petrila, integral color, având 46 de pagini, a trezit interesul tuturor, iar cei care ne-au blamat în urmă cu un an au început să dea înapoi și să tacă mâlc!

Mai mult, am obținut promisiunea unor colegi – că ne vor trimite articole pentru numărul următor.

Timp de mai mulți ani multiplicarea revistei (perioada 2007-2010) s-a făcut la Compania Națională a Huilei în câte 60 de exemplare.

În anul 2011, la numărul 9, s-a produs o nouă schimbare iar revista a fost multiplicată, de această dată, la Botoșani la Editura AXA prin bunăvoința Domnului ing. Coriolan Chiricheș.

Revista a apărut în 60 de exemplare, arată impecabil și se vede că a fost lucrată de profesioniști.

Mulțumim pe această cale tuturor celor care ne-au ajutat cu sfaturile lor!

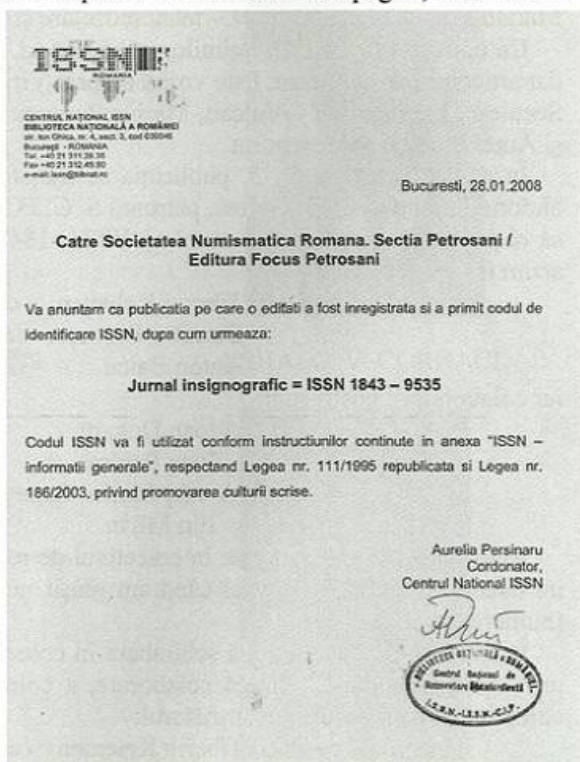
JURNAL INSIGNOGRAFIC ÎN DATE

Au publicat articole în revistă	36 colegi	
Au apărut în perioada 2004-2011	139 articole	
Insignografie	64	adică 49,1 %
Medalistică	13	10,2 %
Reuniuni, congrese, întâlniri insignografice	12	9,7 %
Activitatea secțiilor numismatice și a unor cluburi	13	10,2 %
Apariții editoriale	4	3,3 %
Articole preluate din alte publicații	3	2,3 %
Seniorii insignografiei românești	4	3,3 %
Ultima oră	2	0,2 %
Monedă	1	0,1 %
Alte titluri	15	11,1 %

- Cele nouă exemplare apărute până în prezent totalizează 503 pagini, deci rezultă o medie de 55 pagini pe exemplar.

- În anul 2008 „Jurnalul insignografic” a fost înregistrat oficial, primind numărul de cod ISSN – 1843-9535.
- În anul 2009 revista devine publicația oficială a Asociației Colectorilor de Insigne din România.
- În anul 2009, în numărul 8 este publicat singurul articol care ne-a fost încredințat de o persoană din străinătate (Erwin Schäffer din Germania).
- În anul 2009 au fost publicate două numere (7 și 8), însumând 144 de pagini. Tot în aceste numere sunt publicate și copiile actelor de înființare a A. C. I. R.
- În numerele apărute în anii 2007, 2008 și 2009 au fost inserate patru pagini cu reclame.

- Cel mai voluminos articol (13 pagini), a apărut în revista din 2010. Spre regretul tuturor, imaginile foarte interesante nu au fost color și nici măcar clare.

EVOLUȚIA ÎN TIMP A COLECTIVULUI DE REDACȚIE ȘI A COLABORATORILOR LA „JURNALUL INSINOGRAFIC”

Singura revistă de specialitate în domeniul insignografic din România a fost concepută numai de către amatori, de aici apărând și unele nereguli.

În prima perioadă nu am avut un colectiv de redacție sau colaboratori apropiați. Între anii 2004-2006, deci numerele 1-2 și 3 au avut autori pe Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu; un prețios ajutor l-am primit de la Anton Balcu care a asigurat partea de foto, fiind și el un amator.

În această perioadă publicația, așa cum îi arată titlul „Jurnal insignografic – supliment”, s-a vrut a fi o continuare a volumului „Jurnal insignografic” apărut în anul 2003 la Reuniunea colecționarilor de insigne care a avut loc la Lonea-Petrila și de care autorii nu sunt prea mândri datorită calității foarte slabe a imaginilor și a numeroaselor greșeli, deoarece nu s-a făcut corectura lucrării.

O schimbare a intervenit în anul 2007, când ne-am dat seama că singuri nu vom putea susține publicația și astfel pentru un an l-am avut alături pe Marian Boboc, redactor șef al publicației „Ortacul”, membru al Uniunii Scriitorilor din România și pe Doru Deoancă. Deci colectivul de redacție arăta astfel: Dumitru Pușcașu, Tiberiu Kelemen, Marian Boboc, Doru Deoancă – tehnoredactare și Anton Balcu – foto.

Ca noutate este apariția primilor colaboratori, care au avut încredere în noi și ne-au dat articole spre publicare. Este vorba despre: Virgil Ioniță – București, Beke Ernő – Tg. Secuiesc, Ioan Pardos – Vulcan, Marius Popescu – București, Ioan Dogaru – București și Aurel Ionescu – Alexandria.

În anul 2008, deci nr. 5, publicația se transformă în revistă cu acte în regulă. Cu ajutorul domnului Sorin Giurea, patronul S. C. FOCUS GRAFISERV S. R. L., am reușit să obținem înregistrarea sub numărul ISSN -1843-9535, iar colectivul de redacție este acum format din:

- Prof. Tiberiu Kelemen - coordonator
- Dumitru Pușcașu - tehnoredactare
- Anton Balcu - fotografie,

iar colaboratorii noștri sunt:

- Col. (r) Ioan Dogaru - București
- Ioan Pardos - Vulcan
- Cmd. Av. (r) Marius Popescu - Călărași (București)
- Ilin Milan - Timișoara.

Anul 2009 aduce cooptarea în colectivul de redacție a domnului Mihai Livadariu – un talentat fotograf. Este anul când am reușit multiplicarea a două numere din revistă (numerele 6 și 7).

În 2010 se produce o nouă schimbare în colectivul celor care au pus revista în undă prin retragerea, după o lungă colaborare, a colegului Anton Balcu, deci componența colectivului de redacție este următorul:

- Prof. Tiberiu Kelemen - coordonator
- Dumitru Pușcașu - tehnoredactare
- Mihai Livadariu - fotografie

Cu același colectiv am reușit tipărirea în 2011 (nr. 9) a unei publicații de ținută, care acum arată ca o adevărată revistă.

Realizările anului 2011 au fost umbrite de plecarea pentru totdeauna din lumea colecționarilor, la 14 iulie 2011, a col. (r) Ioan Dogaru – un fidel colaborator, fără ca acesta să mai aibă satisfacția de a răsfoi ultimul număr, pe care cititorii l-au considerat de excepție!

În anul 2011 colectivul de redacție se lărgeste și pentru prima dată a fost cooptat un coleg din exteriorul Văii Jiului: în data de 22 noiembrie 2011 domnul Mihai C. V. Cornaci din Botoșani și-a dat acceptul de a lucra alături de noi pentru a avea o revistă de calitate.

Astfel numărul 10 al Jurnalului insignografic va avea următorul colectiv de redacție:

- Prof. Tiberiu Kelemen	- coordonator
- Mihai C. V. Cornaci	- membru
- Dumitru Pușcașu	- tehnoredactare
- Mihai Livadariu	- foto

Restul grupului de colaboratori rămâne neschimbat.

TIBERIU ȘTEFAN KELEMEN

MIHAI C. V. CORNACI

MIHAI LIVADARIU

DUMITRU IOAN PUȘCAȘU

Dorim succes și activitate îndelungată în această formulă! Se poate observa că în toată perioada, înfruntând numeroase obstacole și greutăți, două persoane au rămas statornic la conducerea revistei: Dumitru Pușcașu și Tiberiu Kelemen.

Ei au constituit un nucleu în jurul căruia au coagulat colaboratori, respectiv numeroși colegi care le-au încredințat celor doi articole spre publicare.

**AU PUBLICAT ARTICOLE ÎN „JURNALUL INSIGNOGRAFIC”
URMĂTORII COLEGI:**

1	Aiacoboei Ioan	Oravița
2	Ballif Andrei	Tg. Jiu
3	Beke Ernő	Tg. Secuiesc
4	Boboc Marian	Petroșani
5	Caraman Gheorghe	București
6	Cornaci C. V. Mihai	Botoșani
7	Costin Mihai	București
8	Crișu Marin	Brașov
9	Dina Ștefan	București
10	Dogariu Octavian	Timișoara
11	† Dogaru Ioan	București
12	Giurcanu Costel	Bârlad
13	Ionda Șerban Constantin	Brașov
14	Ilin Milan	Timișoara
15	Ioniță Virgil	București
16	Ionescu Aurel	Alexandria
17	Kelemen Tiberiu	Petroșani
18	Lupu Constantin	Timișoara
19	†Milovan Pavel	Timișoara
20	Mocanu Adriana	Petroșani
21	Negulici Dana	Brașov
22	Pardos Ioan	Vulcan
23	Pitușcan Ioan	Timișoara
24	Popescu Marius	București
25	Pușcașu Dumitru Ioan	Petroșani
26	Ristic Tatiana	Ploiești
27	Samoilă Ștefan	Brașov
28	Savu Elisabeta	Ploiești
29	Schäffer Erwin	Germania
30	Smaranda Aurică	București
31	Stănoiu Daniel	Petroșani
32	†Strătilă Mina	Bârlad
33	Stroe Viorel	Petroșani
34	Toma Dumitru	Brașov
35	Ungureanu Paul	Botoșani
36	Velica Ioan	Petroșani

INSIGNELE REUNIUNII DE CÂNTĂRI, MUZICĂ ȘI AJUTORARE RECIPROCĂ „LYRA” A ANGAJAȚILOR DIN ATELIERELE C. F. R. TIMIȘOARA

La data de 10 februarie 1924 se întrunește Adunarea generală a angajaților C. F. R. de la depou și atelierele de reparații și întreținere material rulant, în prezența a 159 semnatari, constituindu-se reuniunea, care aprobă statutul și alege următoarea conducere:

- Ing. Bănărescu Marin	- Președinte
- Craioveanu Petru	- Vicepreședinte
- Bojin Dănilă	- Secretar I
- Mihailovici Ioan	- Secretar II
- Doboșan Moise	- Casier I
- Koch Iuliu	- Casier II
- Gera Ștefan	- Controlor
- Bundy Iuliu	- Controlor
- Standt Augustin	- Administrator
- Boris Antoniu	- Îngrijitor note muzicale
- Eichler Wiliam	- Purtător de drapel
- Iancu Traian	- Aranjor (regizor)
- Haussman Ioan	- Verificator

celor de mai sus li se alăturau încă 30 de membri în comitet.

La 27 mai 1924 Ministerul Cultelor și Artelor aprobă statutele Reuniunii de cânt și muzică „LYRA”.

Dosarul de obținere a personalității juridice este depus la Tribunalul Timiș-Torontal sub nr. 2167 din 09 iunie 1924, reuniunea este recunoscută prin sentința nr. 924 din 30 septembrie 1925; iar în 14 decembrie 1925 este trecută în registrul persoanelor juridice la poziția 85.

La 29 august 1950 Ministerul Justiției prin Decizia 79. 058 dizolvă Reuniunea de cânt, muzică și ajutorare reciprocă „LYRA”, transmitând patrimoniul său Sindicatului C. F. R. Timișoara.

Pe parcursul anilor s-au făcut modificări în componența conducerii, schimbându-se și ștampila inițială care era rotundă și mare având circular titlul : Reuniunea de Cântări, Muzică și Ajutorare Reciprocă „LYRA” a angajaților din Atelierele C. F. R. Timișoara, iar în mijlocul ștampilei lira ca simbol.

A doua ștampilă era tot rotundă, având titlul circular: Asociația Culturală și de Ajutor Reciproc și în mijloc pe trei rânduri: rândul I - „LYRA”; rândul II - C. F. R. și rândul III - Timișoara.

Asociațiile sau societățile mai mari sau cu posibilități materiale apreciabile au confecționat mai multe feluri de insigne, astfel: insigna de reprezentare sau protocol care se acorda oamenilor de seamă sau merituosi, membrilor de onoare, fondatorilor, colaboratorilor externi, chiar membrilor asociației care o cumpărau pentru susținerea materială a reuniunii.

A doua insignă era acordată membrilor asociației atât activi cât și susținători sau aspiranți, insigna fiind reprezentativă și era purtată cu ocazia diverselor manifestări.

Aceasta avea un aspect mai modest în comparație cu cea de protocol.

INSIGNA DE PROTOCOL, din alamă având înălțimea (lungimea) de 2, 60cm și lățimea de 2, 47 cm, are o greutate de 5, 50gr., este frumoasă, intrând totuși în categoria insinelor mici, are două planuri, fiind executată pedant, iar culorile tricolorului românesc sunt bine îmbinate (albastru, galben și roșu) din email cu metal, (auriu sau galbenul din metal fiind predominant).

În cimiér avem o liră cu patru coarde simple, iar corpul lirei și postamentul au în cuprins email albastru translucid având două orificii în interiorul corpului arcuit al lirei. Lira este susținută de ambele părți inferioare de două ramuri de măslin aurite, care pleacă de la orizontala superioară a simbolului specific căilor ferate (două aripi care pleacă din roata de metal cu opt spițe de culoarea argintului oxidat care este de fapt prim planul insignei (peste tot) fiind fixat de corpul principal al insignei cu două piciorușe îndoite într-un locaș destinat acestui scop; câmpul principal al insignei este din metal aurit (gravat cu mai multe roțițe cu diametrul exterior de 0, 15cm având fiecare două cercuri concentrice și ax punctiform).

Baza inferioară are un cartuș semicircular de 180 grade cu litere mari galbene, în relief de la dreapta în jos și stânga în sus LYRA C. F. R. 1924 și litere mari TIMIȘOARA cu șanț în interiorul conturului literei gol fără email, cartușul este umplut cu email roșu subțire acoperit cu email transparent; în continuarea cartușului dar în baza semicercului superior, avem capetele unei eșarfe mici care se termină în sul, capetele semănând cu capete de pasăre stilizată cu cioc închis și ochii spre dreapta și spre stânga; continuând, cartușul de la baza de jos a insignei este umplut cu email roșu subțire și email transparent similar cu cel din cartușul din semicerc.

REVERSUL insignei are aplicat prin sudare un ac de siguranță din două părți, pe orizontala mediană a plăcii insignei.

Poansonul firmei producătoare este aplicat răsturnat prin incusiune în forma unui semicerc (cerc tăiat inegal), având trei rânduri de litere, primul rând PAMER (numele proprietarului sau al atelierului) urmărește conturul semicercului, rândul doi în partea mediană pe orizontală WIEN 9; și dedesubt rândul trei MUSSDORFER STR. 11.

Corpul insignei a fost aurit în totalitate, dar în unele locuri timpul și-a spus cuvântul.

INSIGNA a II-a, este din metal alb fiind înaltă de 5, 20cm, iar lățimea corpului superior este de 3, 55cm iar cea a corpului inferior (insigna propriu-zisă) este de 2, 84 cm, insigna are o greutate de 7, 21gr.

Insigna a fost executată la un atelier modest, fiind de fapt din tablă ștanțată cu matrița și patrița. Astfel avem în partea superioară a corpului insignei, simbolul specific căilor ferate (roata din metal cu două aripi) dar de această dată roata are doar șase spițe, având în partea de jos o gaică prin care este petrecută o za care susține vârful unei cununi din ramuri de măslin.

Reversul simbolului căilor ferate are sudat acul de siguranță din două părți anepigraf.

În mijlocul cununii de măslin avem o liră cu trei coarde cu bila în formă de vârf de suliță; mai jos la 0, 20 cm avem o bandă orizontală care leagă convexitățile de sus ale lirei având gravate trei patrate. Corpul lirei este ornat cu un șanț gravat manual și câte patru puncte la fiecare capăt al benzii, mai sus capetele încovoiate trec peste cununa din ramuri de măslin, ieșind în exterior.

Pedestalul lirei și suportul cununii este o placă cu mai multe arce având trei rânduri de litere și cifre: rândul 1 de sus (cu litere în relief) C. F. R. rândul 2 median în arc deschis de la dreapta la stânga literele LYRA TIMIȘOARA și rândul trei aproape orizontal milesimul 1924, respectiv anul constituirii.

Insigna nu este de mare raritate și aspect deosebit, fiind totuși un simbol apreciat de colecționari.

Clădirea acestei reuniuni construită în perimetrul imobiliar al Căilor Ferate Române a servit pe timpuri ca așezământ cultural și de instruire, iar puțin după 1950 a devenit Casa de Cultură a Municipiului Timișoara și cinematograful, funcționând și actualmente ca și Casă de cultură, unde se întâlnesc de două ori pe an colecționarii numismați, filатели, colecționarii de insigne și alți pasionați de diverse domenii de colecționare.

Ilin Milan –Timișoara

PRIMA INSIGNĂ A AVIAȚIEI DIN ROMÂNIA

Data de naștere a AVIAȚIEI ROMÂNE ar putea fi considerată ziua de 17 iunie 1910 atunci când inginerul Aurel Vlaicu a zburat pentru prima dată pe teritoriul României cu un aparat proiectat, construit și pilotat de el. Și tot la această dată ar trebui să fie marcată și Ziua Aviației Române, ca simbol unic național.

Patronul aviației (oare din ce considerente?) este marele proroc Ilie Tesviteanu. El este cu tunetele, fulgerele etc., care nu fac casă bună cu aviația. Ne-ar trebui un patron asemănător Sfintei Maria, care apără marea și marinarii...

La 15 august 1910 se inaugurează la Chitila (lângă București) primul aerodrom școală al cărui inițiator a fost avocatul Mihai Cerchez.

În anul următor, 1911, în luna aprilie, șase ofițeri din arma geniu primesc aprobarea Ministerului de Război și încep școlarizarea la Chitila, moment ce poate fi luat ca începutul Aviației Militare Române în cadrul trupelor de geniu.

Legea organizării trupelor aeronautice apare în Monitorul Oficial din 20 aprilie 1913, ca o nouă armă alături de infanterie, artilerie, geniu și marină.

Aviația Militară are acest început mai deosebit, România fiind a cincea națiune care deține un serviciu aerian de război.

În perioada de început elevii-piloți au fost împărțiți în două secții: „biplaniști” care urmau să învețe pilotajul pe avionul Farman (biplan) și erau selecționați din infanterie și geniu, a doua categorie fiind cea a „monopalanștilor” recrutați din trupele de marină și cavalerie și care urmau să fie instruiți pentru zbor pe avioanele de tip Blériot (monoplane).

Avion de tip Blériot

Orele de zbor se efectuau pe avioane de tip Farman și Blériot cu instructori care au fost școliți în străinătate (Germania și Franța).

Personalul noii arme nu avea uniformă proprie. Insemnele pentru cei ce erau aviatori erau cusute cu fir de mătase de culoare gri pe o bucată de postav negru. Tot personalul navigant (zburător) purta la chiptu literale „AV” (aviație).

Însemnul purtat la gulerul vestonului era o mini insignă reprezentând silueta unui avion Blériot (cel din înzestrarea aeronauticii române) – fiind și prima încercare de a particulariza aviația ca armă, deoarece locul ales este cel obișnuit pentru semnul de armă.

În perioada 1911-1912 au existat proiecte privind organizarea „aeronauticii române”. Singura idee materializată imediat a fost aprobarea de către Ministerul de Război a PRIMEI INSIGNE DE AVIAȚIE MILITARĂ model 1912, care reprezintă un mic avion de tip Blériot, confecționat din argint patinat și pe care o primea fiecare pilot militar la brevetare.

Această decizie este consemnată în Monitorul Oastei nr. 50 din noiembrie 1912.

Insigna de pilot militar model 1912 este deci prima insignă a aviației militare ce reprezenta un avion din dotarea aeronauticii române. Insigna cu o mărime de 70 mm se purta în partea stângă a tunicii și are ca sistem de prindere un ac închis (popularul ac de siguranță).

Am fost cu un pas înaintea celor cinci națiuni care au adoptat ca însemn această frumoasă insignă care peste puțin timp își va aniversa centenarul.

Comandor av. (r)
Marius Popescu – Călărași

SALVAREA MINIERĂ ÎN INSIGNELE DIN VALEA JIULUI

Activitatea extractivă, atât de suprafață dar mai ales cea din subteran, este însoțită întotdeauna de diferite pericole. Schimbarea bruscă a condițiilor de lucru și apariția unor factori de neprevăzut sunt doar câteva dintre elementele ce pot produce acci-dente de muncă cu urmări dintre cele mai grave.

Cu toate că sunt luate tot mai multe măsuri de prevenire a acestor evenimente nedorite, totuși, ele au loc uneori.

În aceste situații trebuie să se intervină în timpul cel mai scurt pentru a limita pe cât este posibil urmările produse de avarie. Aici este vorba în primul rând de salvarea vieților omenești și mai apoi de readucerea locului de muncă la starea de normalitate.

Datorită condițiilor speciale create la locul de muncă avariata, pentru remedierea situației nu se poate interveni cu mineri obișnuiți, pentru astfel de lucrări se intervine cu grupe speciale de muncitori.

Acești muncitori specializați denumiți generic „salvatori mineri”, sunt recrutați dintre cei mai buni profesioniști ce își desfășoară activitatea în subteran. Începuturile acti-

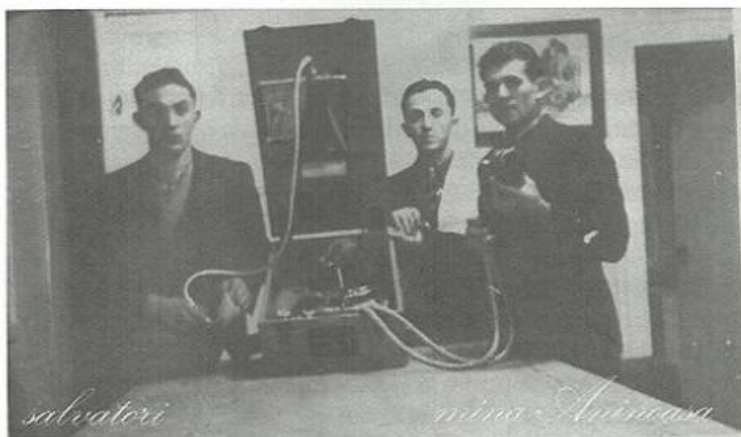
vițății de salvare minieră sunt strâns legate de inventarea în anul 1860 a primului aparat de salvare care să poată permite intervențiile în mediu toxic (în urma unor explozii su focuri de mină se produc degajări masive de monoxid de carbon, gaz deosebit de toxic). Invenția inginerul minier, francez Benoit Rouquayrol denumită „Aerophère”, consta într-un recipient cu aer comprimat, un furtun și un muștiuc pentru respirat. O clemă nazală împiedica aerul contaminat să intre prin nas în sistemul respirator.

În anul 1889, germanul Robert Dräger (un nume rostit și astăzi cu mult respect de toți cei care au legătură cu activitatea din subteran), brevetează primul aparat de salvare rudimentar care are în componență majoritatea pieselor folosite și acum la acest tip de aparate, punând astfel bazele unei noi meserii – cea de salvator minier.

Salvatorii de la Mina Petrita alături de echipamentul lor în anul 1915.

Paralel cu dezvoltarea mineritului a luat amploare și activitatea de salvare minieră. La început pe lângă fiecare mină era un grup de salvatori ce aveau ca bază Stația de salvare, unde erau păstrate, reparate și verificate

echipamentele și unde se face instruirea periodică a persoanelor. În fotografia alăturată vedem salvatorii în Stația de Salvare de la Mina Aninoasa în anul 1940. În contractele colective de muncă era stipulat în mod expres acest lucru, alături de salarizarea cuvenită pentru o astfel de riscantă activitate. În facsimil este prezentat capitolul referitor la salvatorii minieri din Contractul colectiv de muncă încheiat între

Direcțiunile Minelor Societăților „Petroșani”, „Lupeni”, „Valea Jiului de Sus”, „Lonea” și lucrătorii lor din anul 1928.

Art. 56.

Societățile vor forma numărul de echipe de salvare necesare importanței exploatărilor.

Lucrătorii desemnați a face parte din aceste echipe, sunt obligați a lua parte la exercițiile de salvare primind pe ora de exercițiu 25.— lei și vor fi asigurați contra accidentelor.

În caz de invaliditate provizorie Societățile vor plăti lucrătorului pe toată durata invalidității diferența între salariul mediu al categoriei respective și ajutorul de boală primit de la Casa Cercului.

Penru cazul de invaliditate permanentă Societățile vor asigura pe lucrători pentru suma de 50.000.— Lei, iar pentru caz de moarte pentru suma de 100.000.— Lei.

Se vor asigura în aceleași condițiuni și lucrătorii cari în afară de membrii echipei de salvare vor fi desemnați a lua parte la lucrările de salvare.

Colegul nostru ing. Miron Rebedea (cel cu „X”), alături de echipa de salvare de la mina Lonea.

Personalul ce face parte din echipele de salvare minieră este obligat, așa cum de altfel se poate citi și în facsimil, să participe la exerciții și antrenamente specifice.

În situații deosebite urmate de avarii majore și cu un număr mai mare de accidentați se cerea ajutor și de la grupele de salvatori de la alte mine, pentru a completa numărul de personal necesar într-o astfel de situație.

Această activitate deosebită nu putea să nu fie păstrată în memoria metalului ca un mic omagiu adus acestor eroi de zi cu zi.

În continuare voi prezenta câteva dintre insignele cu această tematică emise în Valea Jiului.

Exercițiu de salvare - Lupeni 1928

La Petroșani, în anul 1949 ia ființă o filială a I. C. E. M. I. N. București sub denumirea de Stația de Cercetări pentru Securitate Minieră; de acum, la această unitate, salvatorii minieri sunt testați periodic atât din punct de vedere al cunoștințelor teoretice cât și al condiției fizice. Tot la S. C. S. M. se efectua verificarea periodică a tuturor aparatelor de salvare din dotarea exploatărilor miniere.

Din 1965 această secție devine institut departamental de cercetări, organizat pe secții, laboratoare, sectoare, servicii funcționale, corespunzătoare unui institut de cercetări independent.

Prin HG nr. 1461/18. 10. 2006, denumirea institutului este schimbată în INCD INSEMEX (Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă) Petroșani, denumire sub care funcționează și azi.

Primele insigne ce le supun atenției dumneavoastră sunt insignele ce se acordau salvatorilor minieri, probabil la absolvirea cursului de salvator. De menționat că ele sunt numerotate.

Cele două insigne confectionate din tombac, cu un desen și dimensiuni identice, au o formă ușor ovoidală cu dimensiunile de 23 mm pe orizontală și 24mm pe înălțime.

În partea de jos a insignei avem o cunună din frunze de stejar, deasupra frunzelor este un inel cu lățimea de 5mm, emailat în negru. În centrul inelului este un cerc umplut cu email albastru în care găsim în poziție centrală simbolul mineritului (cele două ciocane încrucișate) peste care este o

cruce roșie. Deasupra cercului, pe culoarea neagră, în partea superioară este un semicerc de culoare roșie, cu o lățime de 3 mm, pe care din metal avem înscrisul „SALVATOR”.

Între cununa din frunze de stejar și cercul central, pe o panglică de culoare roșie, este inscripția: „MINIER”. Insigna a fost emisă în anul 1965(nu cunosc tirajul).

Reversul insignei are un ac de siguranță ca sistem de prindere și în partea inferioară a insignei are incus numărul de ordine (insigna din colecția mea are numărul 37).

Cea de-a doua insignă diferă de prima doar prin faptul că cercul central este colorat cu email alb. Reversul ca și la cea anterioară are pentru prindere un ac de siguranță și are și ea incus numărul de ordine (la mine în colecție este insigna cu numărul 2204). Această insignă a fost emisă în anul 1966. Se apre că se intenționa baterea în fiecare an a unei astfel de insigne dar cu culori diferite ale cercului central, însă din varii motive s-a renunțat la idee.

În 1968 când denumirea institutului este schimbată în C. C. I. T. P. S. M. (Centrul de Cercetări și Inginerie Tehnologică pentru Securitate Minieră) fost emisă o insignă circulară cu diametrul de 14 mm. Insigna din tombac, care a fost confectionată la Întreprinderea „ARĂDEANCA” din Arad poate fi descrisă astfel: în partea inferioară, tangent cu cercul exterior este un cerc din metal cu diametrul de 8 mm. În centrul cercului metalic sunt cele două ciocane încrucișate care au în partea dreaptă o

lampă de mină de tip Davy. Ciocanele și lampa, ca de altfel întreaga insignă, sunt emailate la cald cu email negru. Câmpul central este împărțit în patru cercuri cu diametre crescătoare, dar care au același punct de tangență cu marginea insignei ca și cercul din metal.

Conturul cercurilor este redat cu culoarea metalului. Întregul desen crează impresia că privești dintr-o galerie spre ieșire.

În partea superioară, peste penultimul cerc, avem din metal înscrisul „CCSM”.

Tot cu această ocazie a fost confecționată o singură insignă cu desen identic cu cea de mai sus, dar emailată în două culori (alb și negru), dispuse alternativ, începând cu alb pe cercul cel mai mare.

Reversul insignelor este anepigraf și are drept sistem de prindere un ac simplu.

Cu ocazia schimbării din nou a denumirii institutului și a adoptării noii sigle, în anul 2006, a fost bătută o insignă care redă noua siglă a instituției.

Insigna din tombac are o formă de romb cu diagonala mare de 20 mm și diagonala mică de 16 mm. Piesa este împărțită de diagonala mare în două părți egale. În centru este redat stilizat un miner care ține în mâna stângă o lampă de mină cu benzină. Insigna este emailată la cald cu email alb și negru. Pe jumătatea emailată în alb a rombului, minerul are culoarea neagră iar pe cea neagră minerul este redat cu alb.

Reversul insignei nu are inscripții și are ca sistem de prindere un ac de siguranță.

Așa cum am mai spus, fiecare întreprindere minieră are grupa proprie de salvatori minieri, de aceea în continuare voi prezenta și cinci astfel de insigne.

Prima insignă aparține salvatorilor minieri de la I. M. Petrila.

Insigna de formă circulară din tombac cu un diametru de 25mm, are pe exterior o coroană circulară cu lățimea de 5mm, emailată la cald cu email de culoare albă. În partea superioară a coroanei este inscripția „I. M. PETRILA”, iar în partea inferioară, despărțit de două puncte metalice de textul din partea superioară, avem înscris tot din metal: „SALVATOR MINIER”.

Centrul insignei este împărțit, printr-o linie mediană orizontală din metal, în două părți egale. Partea superioară emailată în roșu este la rândul ei împărțită în două benzi verticale cu linii din metal. În partea inferioară emailată în negru este redată din email de culoare roșie o cruce, care este amplasată între cozile celor două ciocane încrucișate, din culoarea metalului, amplasate în mijlocul cercului central.

Reversul anepigraf este prevăzut cu ac de siguranță pentru prindere.

Insigna redă un desen realizat de artistul plastic Ladislau Schmidt și a fost bătută în anul 1989 la Arad.

Următoarea insignă pe care o supun atenției dumneavoastră aparține Stației de Salvare de la E. M. Lupeni și a fost emisă în tot anul 1989.

Insigna din metal de culoare albă, are o formă dreptunghiulară pe verticală, cu partea superioară rotuită. Piesa are o înălțime de 23mm și o lățime de 18 mm. În treimea inferioară a insignei, pe fond din email albastru, avem pe două rânduri inscripția: „E. M. LUPENI”. Textul este realizat prin amplasarea pe primul rând a literelor E și M, din email alb, despărțite de desenul central. Rândul al doilea al textului este redat cu culoarea metalului.

Cele două treimi superioare sunt emailate în negru. Sub forma unui arc de cerc cu culoarea metalului este inscripția: „STAȚIA DE SALVARE”. În partea centrală, deasupra unui cerc emailat în alb pe care este o cruce roșie, amplasat pe linia de separare

a celor două părți ale desenului, este redată o flacăra de culoare roșie formată din cinci limbi, despărțite cu linii de culoarea metalului.

Reversul anepigraf este prevăzut cu un ac de siguranță din acelaș metal ca și insigna.

A doua insignă, emisă tot de către Stația de Salvare Minieră Lupeni, are o formă dreptunghiulară, cu dimensiunile de 21 mm pe verticală și 15 mm pe orizontală.

Insigna din tombac emailat la cald are în colțul stâng jos un dreptunghi cu laturile de 6 mm pe verticală și 10 mm pe orizontală, emailat în culoarea roșie. În acest dreptunghi, cu culoarea metalului este înscrisul „EML” (Exploatarea minieră Lupeni). Restul insignei este emailat în negru. Din colțul drept sus pe orizontală este inscripția „STAȚIA” iar pe verticală folosind literă „S” de la cuvântul „stația” apare cuvântul „SALVARE”. Deasupra dreptunghiului de culoare roșie din colțul stâng jos este o cruce roșie suprapusă peste ciocanele încrucișate redade cu metal.

Reversul insignei nu are inscripții și este prevăzut cu un sistem de prindere de tip ac de siguranță.

O altă insignă emisă de Stația de Salvare minieră dela I. M. Lupeni, are o formă circulară cu un diametru de 16 mm, este confecționată din tombac, iar pe revers drept sistem de prindere are un ac simplu.

Aversul insignei, emailată la cald, este împărțit în două părți egale de o dreaptă orizontală din metal. Partea superioară a piesei are un fond de culoare roșie, pe care cu galben este redată o flacăra. În interiorul flăcării din metal sunt reprezentate cele două ciocane, simbol al mineritului. La baza acesteia cu metal este redată inscripția „I. M. L.” (Întreprinderea Minieră Lupeni).

Semicercul inferior are o coroană de culoare albă pe care cu metal este redată legenda: „STAȚIA DE SALVARE”. În interiorul semicercului alb, pe fond negru este reprezentată o cruce roșie.

La 1 martie 1990 în baza Ordinului Ministerului Minelor nr. 86 din 26 februarie 1990, în cadrul Combinatului Minier Valea Jiului ia ființă Stația Centrală de Salvare Minieră.

Din acest moment numărul salvatorilor de la fiecare mină devine mai mic, datorită faptului că în situațiile cele mai dificile, de acum va interveni personalul specializat de la S. C. S. M.

Pâna la construirea sediului S. C. S. M. personalul acestei instituții a făcut parte din C. M. V. J.

Următoarea insignă descrisă face parte dintr-un set de 21 de insigne emise de Regia Autonomă a Huilei Petroșani în anul 1994.

Insigna de formă circulară cu diametru de 22 mm, este confecționată din tombac și a fost emailată la cald.

Piesa realizată la Monetăria Statului București în 150 de exemplare, după un desen aparținând prof. Tiberiu Kelemen, poate fi descrisă astfel: în partea superioară pe două

treimi din lungimea cercului se află un arc de cerc cu lățimea de 3 mm, de culoare albastră, pe care este redată din metal legenda „S. C. S. M.” (Stația Centrală de Salvare Minieră). Treimea de jos a insignei este

ocupată de o cunună din frunze de lauri redată în relief. În câmpul central neemailat, tot în relief, este reprezentat simbolul mineritului (ciocanele încrucișate).

Anul trecut (2011) am găsit încă trei insigne cu desenul identic cu cel de mai sus, dar cu alte culori ale arcului de cerc. Insignele tot din tombac, de această dată plasticate, au următoarele culori ale arcului de cerc: roșu, galben și portocaliu.

Despre acest tip de insigne mi-am exprimat părerea în numărul trecut al Jurnalului Insignografic.

Piesa următoare pe care o voi prezenta este confecționată din tombac și are o formă circulară cu un diametru de 28 mm.

Insigna bătută în anul 2004, poate fi descrisă astfel: pe o coroană circulară, cu lățimea de 4mm, emailată la cald în alb este înscrisul (începând din partea superioară dreapta): „SALVATOR MINIER • C. N. H. -S. A 2004”. În interiorul coroanei este redată, cu culoarea metalului, o secțiune transversală într-o galerie circulară susținută în bolțari (bolțarii sunt prefabricate din beton de forma unui trunchi de piramidă pătrată). Pe fondul din email de culoare neagră din interiorul galeriei, este redată cu metal o mână în semn de protecție îndreptată spre o flacăra de explozie ale cărei raze din metal sunt umplute cu email roșu. În centrul flăcării, de culoarea metalului, este redat simbolul mineritului.

Reversul insignei anepigraf, are sistem de prindere cu ac închis din tombac.

O insignă cu dimensiuni și desenul central identic cu cea de mai sus dar cu coroana circulară emailată în roșu pe care este inscripția (începând din partea superioară dreapta): „SALVATOR MINIER • S. C. S. M. - 2004”. a fost emisă tot cu aceeași ocazie.

Ambele insigne emailate la cald au fost produse la Monetăria Statului București într-un tiraj de 150 exemplare, cu diametru de 28 mm, și redau în metal desenul ing. Miron Rebedea. Insigna a fost bătută în anul 2004, la Monetăria Statului București într-un tiraj de 1000 bucăți.

Piesa are următorul desen: pe o coroană circulară emailată în negru, cu o lățime de 3 mm, avem circular de sus în jos legenda „SALVATOR MINIER•PETROȘANI•”.

În centrul de culoare albă avem un desen în două planuri. Astfel în planul îndepărtat este reprezentată o cruce din email roșu peste care sunt cele două ciocane încrucișate din email negru. În prim plan peste desenul din fundal este un cerc, cu diametrul de 8 mm, împărțit în două părți. În treimea superioară pe fond emailat în alb avem patru benzi ondulate de culoare roșie care alternează cu cinci benzi de culoare albă. Cele două treimi inferioare de culoare neagră au în poziție centrală o galerie armată în beton (desen redat din culoarea metalului). În centrul galeriei emailat în alb este redată o flacăra din email roșu închis, ce reprezintă un foc de mină. Insigna este acoperită cu rășină alchidică.

Pe cele două laterale ale galeriei scris pe două rânduri avem textul: „CMVJ”.

Tot cu această ocazie au fost bătute 20 de seturi a câte trei insigne din tombac.

Setul se compune din trei insigne identice cu cea de mai sus dar colorate astfel: o insignă identică cu cea de sus atât în ceea ce privește desenul cât și culoarea, o insignă cu inelul exterior alb și centrul albastru și o insignă complet albă. Aceste piese sunt emailate la cald.

Cele patru insigne au reversul anepigraf și sunt prevăzute cu ac închis ca sistem de prindere.

Următoarea insignă de formă pătrată cu dimensiunile 17/17mm emisă în anul 2007, este confecționată din argint și face parte din categoria insinelor traforate (decupate).

Piesa poate fi descrisă astfel: peste cele două ciocane încrucișate din metal, se află o cruce emailată la cald cu email de culoare roșie. Brațele crucii au o lățime de 3, mm și pe fiecare dintre ele este câte o literă amplastă astfel încât, dacă citim de sus spre dreapta, ele să formeze sigla S. C. S. M. (Stația Centrală de Slavare Minieră). În centrul crucii este un cerc cu diametrul de 5 mm, care este împărțit în două semicercuri. Semicercul inferior este emailat cu email negru, iar cel superior are trei benzi de culoare albă și două de culoare roșie, dispuse alternativ, alb-roșu.

Insigna emailată la cald are pe revers ca sistem de prindere un ac închis.

Există și o insignă identică dar din tombac plasticat.

Insignele au fost executate la Monetăria Statului București în următoarele tiraje: tombac 150 buc., argint 15 buc.

La împlinirea a 20 de ani de la înființarea Stației Centrale de Salvare Minieră, a fost emisă o insignă de formă circulară cu diametrul de 21 mm, după un desen al domnului dr. ing. Dan Surulescu, directorul întreprinderii.

Insigna, turnată din material compozit centrifugat, a fost realizată la firma S. C. Accesorii Prod S. R. L. Oradea într-un tiraj de 200 bucăți.

Piesa emailată la rece și acoperită cu rășină alchidrică poate fi descrisă astfel: toată insigna este emailată în alb, circular pe exteriorul insignei, pe două rânduri sunt înscrisuri. Astfel pe primul rând (cel exterior) avem redat cu culoarea metalului textul „STAȚIA DE SALVARE MINIERĂ • PETROȘANI•”, iar pe rândul doi, concentric cu primul tot din metal, avem în partea de jos cifra „20” încadrată pe laterale de ramuri de laur, iar în partea superioară este textul „1990 - 2010”.

Central avem sigla S. C. S. M. compusă dintr-o cruce roșie suprapusă peste ciocanele încrucișate. În centrul crucii este un cerc împărțit pe orizontală în două semicercuri egale. Pe semicercul inferior de culoare neagră este redată cu metal o galerie de mină în interiorul căreia este o flăcără de explozie. Semicercul superior, de culoare roșie, este împărțit pe vertical în cinci benzi egale cu dungi din metal.

Reversul insignei are incus pe toată suprafața romburi, desen rămas de la turnare. Insigna nu are inscripții pe revers, iar sistemul de prindere este cel cu pin.

Insigna următoare de formă circulară cu un diametru de 18mm, este confecționată din tombac și a fost plasticată. Piesa se prezintă astfel: pe o coronă de culoare albastră, cu lățimea de 2 mm, este redată din metal inscripția „ASOCIAȚIA SALVATORILOR MINIERI ȘI DE SUPRAFAȚĂ • ASMS•”. În central de culoare albă avem o cruce roșie cu înălțimea de 11 mm și lățimea brațelor de 10mm. Pe crucea roșie în poziție verticală, sunt două mâini strânse într-un gest de ajutorare. Mâna de sus este de culoare galbenă iar cea de jos portocalie. Insigna are un sistem de prindere de tip pin. Insigna a fost confecționată la firma ACCESORII PROD - Oradea într-un tiraj de 500 de bucăți.

Deși personal am mari rezerve vizavi de acest tip de insigne, pentru a putea fi cât mai exact în prezentarea pe care o supun atenției dumneavoastră, voi descrie și ultima insignă emisă de către S. C. S. M Petroșani.

Această piesă din tablă ambutisată, are un diametru de 25 mm. Desenul reia ideea insignei emise cu ocazia împlinirii a 20 de ani de activitate a instituției, dar cu câteva mici modificări. Astfel coroana de lauri, mai mică decât la insigna originală, nu are pe ea cifra 20, iar în partea superioară nu apar anii „1990 - 2010”. De asemenea desenul central ce reprezintă sigla S. C. S. M. este redat mai mare, iar ciocanele din siglă sunt redată cu culoare neagră.

Reversal are un ac de prindere de tip ac închis.

În anul 2004 pe lângă insigna de salvator minier S. C. S. M. s-a bătut și singura medalie a acestei instituții, realizată în tehnica proof, având un tiraj de 50 buc. tombac și 10 buc. argint, după un desen realizat de Dumitru Antonoiu.

Posibil să fi omis vre-o piesă, sau variantă de culoare, de aceea rog colegii, dacă cunosc și alte insigne din această tematică, să vină cu completările de rigoare.

Dumitru Ioan Pușcașu - Petroșani

ERORI DE BATERE, VARIANTE DE CULOARE ȘI ÎNSCRIS, RESPECTIV FALSURI ÎN INSIGNOGRAFIE

Încerc să abordez obiectiv acest subiect, fără pretenția de a-l epuiza. Doresc să creez astfel o platformă de pornire pentru viitoarele discuții, cercetări și comunicări.

În ultimii ani, vizionând marile expoziții care au însoțit reuniunile sau congresele naționale de insignografie, am remarcat cu îngrijorare creșterea alarmantă a numărului de piese de pe panouri, care nu au ce căuta într-o expoziție.

I. Erorile de baterie

Sunt prezentate sub titlul de curiozități și sunt destul de rare, deoarece controlul de calitate existent la societățile producătoare elimină apariția lor la beneficiar.

Aceste rarități pot apărea din verificarea neatență sau de către o persoană incompetentă a desenului de execuție după care se bate insigna. O altă cauză ar putea fi reșelile de gravură prin încălcarea de către gravor a desenului de execuție în cazul insignelor clasice sau necunoașterea de către proiectant a simbolurilor devenite tradiționale precum: șarpele cu potirul (medicină); ciocanele încrucișate (minerit); roata înaripată (căile ferate) sau balanța (justiție).

La ora actuală, prin schimbarea procesului de baterie a insignelor cu cel de turnare și centrifugare, matrița fiind făcută pe calculator, erorile sunt aproape nule.

Prezint câteva erori care au apărut în insignografie:

- În anul 1914 se semnează actul de naștere al SPORT CLUB Lupeni, iar echipa de fotbal va juca în decursul timpului un rol important în mișcarea sportivă a Văii Jiului. În anul 1920 este sfințit drapelul asociației care avea culorile ROȘU-NEGRU inscripționate cu litere aurite. Echipa la data amintită purta numele de „JIUL”. Dacă formația din Lupeni și-a schimbat în repetate rânduri numele, culorile au rămas aceleași până astăzi.

În 1930 echipa ia numele de „MINERUL” Lupeni și cu această ocazie conducerea clubului hotărăște baterea unei insigne.

Insigna are forma unui scut, având o înălțime de 15 mm și o lățime de 7, 5 mm, sistemul de prindere fiind cel clasic cu talpă.

Fără a intra în amănuntele desenului de pe insignă, se poate observa că pe scutul de bază sunt reprezentate alte două scuturi mici așezate oblic. De altfel acestea sunt singurele elemente emailate ale insignei. Pe scutul mic din stânga sunt reproduse prin trei benzi orizontale culorile albastru, alb, albastru ca fiind culorile echipei de fotbal „MINERUL” Lupeni, lucru care reprezintă prima eroare. După cum am specificat, echipa nu și-a schimbat niciodată culorile, ele fiind roșu-negru.

Detaliu

Pe scutul mic din dreapta este reprezentat tricolorul românesc pe care din eroare, a fost plasat simbolul mineritului (ciocanele încrucișate).

Insignele, în marea majoritate, au fost distruse, totuși există câteva exemplare acum foarte valoroase.

- În anul 1991 a avut loc la Institutul de Mine Petroșani (astăzi Universitatea din Petroșani), întâlnirea de 25 de ani a promoției de ingineri - 1966 de la Facultatea de Mine.

Comitetul de organizare a hotărât baterea unei insigne care să marcheze momentul festiv. Desenatoarea Daniela Pașca realizează un frumos proiect care se face remarcant printr-un desăvârșit echilibru compozițional. Insigna a fost dată în lucru la Întreprinderea „ARĂDEANCA”, iar gravorul nu a ținut cont de desen, modificând toate elementele, mai mult, inversând și datele jubiliare ale promoției, pe cartea simbolică apărând 1991-1966 în loc de 1966-1991, cum era normal. Cu toate erorile existente, s-a bătut și emailat un lot de cinci piese, care au fost trimise în Valea Jiului.

Profund nemulțumit, comitetul de organizare a retras comanda de la Arad și a înaintat altă comandă la Monetăria Statului București care a executat impecabil cele 150 de insigne.

Varianta greșită.

Varianta corectă.

În anul 1989, cu prilejul împlinirii a 40 ani de activitate a I. C. P. M. C. Târgu Jiu (Institutul de Cercetare și Proiectări Miniere pentru Cărbune), conducerea institutului ia inițiativa de a bate o insignă din aluminiu la Monetăria Statului.

Insigna, având un diametru de 30 mm, a fost realizată „în oglindă”, adică pe dos. Câteva piese au fost colorate și emailate la rece, ajungând în colecțiile noastre ca un element de curiozitate.

Varianta greșită.

Varianta corectă.

II. Variantele de culoare și înscris

Varianta reprezintă un aspect diferit față de forma considerată de bază a unui obiect. În insignografie variantele se obțin prin baterea cu aceeași matriță sau mai nou turnarea insinelor, ulterior ele fiind colorate sau inscripționate diferit.

La variantele de culoare se poate ajunge pe două căi:

- comandarea de către beneficiar a insinelor în seturi de mai multe culori;

- comandarea de către beneficiar a unei mici serii de insigne divers colorate din care va fi aleasă, funcție de preferință, culoarea dorită, iar pe urmă va fi executat un tiraj mai mare.

Aceste insigne, deoarece sunt puține la număr, reprezintă un adevărat element de competiție între colecționari.

Variantele de culoare sunt acceptate în expoziții atât timp cât respectă anumite elemente de bun simț.

Dacă sunt înlocuite culorile cluburilor sau apar culori total aiurea la niște flori sau sunt înlocuite culorile de bază ale unor insigne care au fost făcute așa după o logică, variantele de culoare se transformă astfel pur și simplu în falsuri. De exemplu: Clubul Sportiv „JIUL” a avut de la bun început culorile alb-negru. Am văzut insigne bătute la Monetărie în culorile verde-galben sau alb-roșu.

Au apărut insigne „Drumeții Veterani” varianta membru onorific unde floarea de colț și gențiana sunt colorate în roșu.

Varianta corectă.

Varianta greșită.

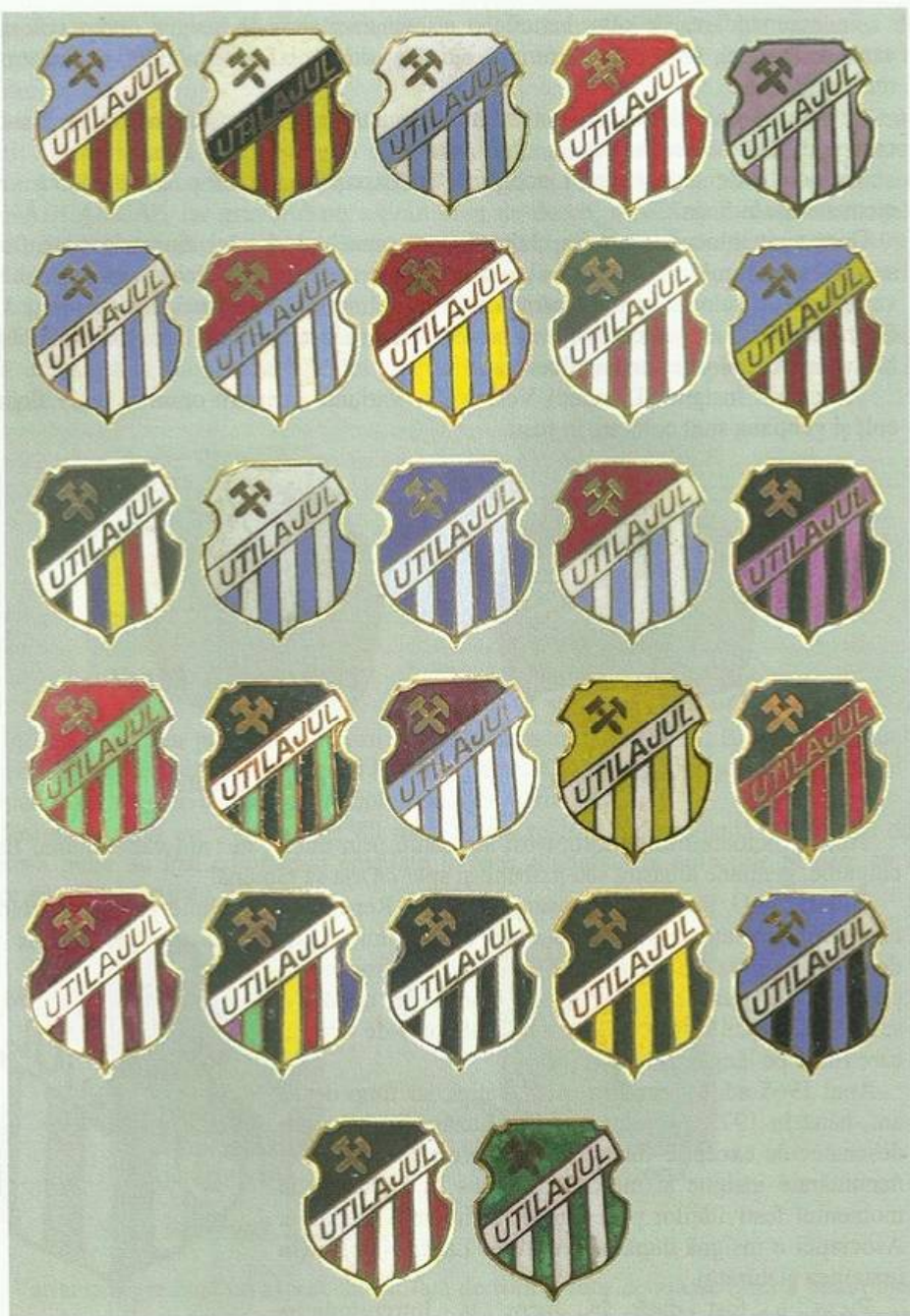
Am în picioare mii de kilometri străbătuți prin munți, dar am văzut numai flori de colț albe, gențiane albastre sau galbene și sper ca așa să rămână!

În 1957 la U. R. U. M. Petroșani (Uzina de Reparat Utilaj Minier) se pun bazele celei mai pure asociații muncitorești din Valea Jiului, din perioada postbelică. Este vorba despre Asociația Sportivă „UTILAJUL” Petroșani. În perioada de pionierat a sprijinit sportul de masă, în special în rândul tineretului existent la Școala de ucenici care ființa pe lângă uzină.

Anul 1965 aduce legalizarea asociației, iar timp de 12 ani, până în 1977, președinte a fost Lazăr Nicolae – un desenator de excepție – după ale cărui proiecte s-au bătut nenumărate insigne și medalii. S-a pus în circulație la momentul festivităților prilejuite de înființarea oficială a Asociației o insignă după proiectul lui Lazăr Nicolae (în imaginea alăturată).

Piesa a fost dată în lucru la Întreprinderea „ARĂDEANCA” și de realizarea ei s-a ocupat regretatul Aurel Dula. Astfel pe lângă piesa de bază au mai fost realizate în scop personal un număr de 27 variante de culoare.

Culorile Asociației au fost roșu-alb-albastru. Din cele 27 de piese 23 au în compoziție alte culori decât cele ale asociației, deci pur și simplu sunt considerate falsuri.

În 1987 se înființează în cadrul Asociației secția de handbal, președintele asociației fiind la ora respectivă ing. Nicolae Lobonț și coordonator al secției Gheorghe Crîsnic, ocazie care prilejuiește baterea unui set de insigne, de astă dată la Monetăria Statului cu un contur ușor diferit și mărime asemănătoare celei dintâi. La aceste piese a fost adăugată în partea inferioară și o minge de handbal, iar albastrul a fost înlocuit cu bleumarin. Variantele de culoare, șase la număr, au fost obținute prin inversarea culorilor pe piesă.

Sub egida asociației s-au bătut numeroase insigne de turism, rugby, ski etc.

Asociația care a fost un fanion al sportului muncitoresc se desființează în 1996, în urma numeroaselor mișcări sociale care au bulversat Valea Jiului în perioada respectivă.

În 1986 un grup de turiști veterani, împătimiți ai drumețiilor montane, au hotărât ca în fiecare an să se întâlnească la câte o cabană din munții care înconjoară cu dărnicie Valea Jiului. La fiecare întâlnire se va bate o insignă în cinci variante de culoare care să reprezinte o floare existentă în zonele montane Parâng, Straja, Retezat sau Șurianu.

La ediția a cincea care a avut loc în 1990 la cabana „STRAJA” Lupeni floarea aleasă a fost SOLDANELLA PUSILA sau DEGETĂRUȚUL.

Floarea are o culoare violaceu-roșcat, ce nu a putut fi redată fidel de către executant. În final la ora actuală există peste 16 variante de culoare și tot mai apar exemplare noi.

Dacă noi colorăm diferit coroana ovală sau fondul piesei, nu este nici un necaz, dar să vopsesc floarea în roșu, albastru sau cine știe ce altă culoare deranjează și constituie falsuri, respectiv nu au ce căuta într-o expoziție decât ca element de curiozitate.

Există în unele colecții numeroase insigne care intră în categoria variantelor de inscripționare, iar în acest sens prezentăm câteva: cu ocazia manifestărilor prilejuite de împlinirea a 30 ani de activitate a Spitalului de Urgență din Petroșani s-a pus în circulație o insignă având culoarea și contur identic, dar inscripționate diferit funcție de secțiile spitalului pentru care au fost confecționate, existând astfel 29 variante (doctor, oftalmologie, cardiologie, ortopedie, manager general, asistent etc.).

Ortopedie

Oftalmologie

Cardiologie

Piesele au fost confecționate la firma BOGRAVE ADVERTISING București în 10 exemplare pentru fiecare secție.

În anul 2010 conducerea A. C. I. R., a luat inițiativa de a confecționa o insignă cu contur unitar pe care se regăsesc emblema asociației, culorile alese de colecționar, respectiv numele acestuia.

Insignele au fost lucrate la firma ACCESORII PROD Oradea în seturi de 50 de exemplare pentru fiecare colecționar interesat în achiziționarea acesteia. Piesele au fost realizate în scopul înlocuirii etichetelor de pe panouri, dar la inițiativa unor colecționari s-au relizat și schimburi obținându-se astfel unul din cele mai frumoase panouri dedicate acestei pasiuni.

Prezint încă un set de insigne ale unităților miniere din Valea Jiului, care au fost bătute

la Monetăria Statului în 1990 la comanda Regiei Autonome a Huilei (astăzi Compania Națională a Huilei). Astfel conturul insignei și interiorul acesteia sunt aceleași pentru toate piesele, diferind doar coloritul și înscrisul.

Astfel unitățile miniere au fost emailate în negru (17 exemplare); unitățile auxiliare trei la număr în albastru, iar insigna Regiei în roșu, rezultând astfel 21 de variante.

Au apărut în timp numeroase piese colorate în cele mai diverse feluri, lucru inacceptabil. Repet: insignele pot fi bătute pe cele mai diverse materiale sau turnate și centrifugate, pot fi vopsite sau emailate la cald sau rece, dar stimați colegi, nu schim-bați culorile cluburilor sportive, ale florilor, ale partidelor politice, sau ale unor insti-tuții, deoarece insigna pe care o credeți o raritate, un unicat, nu este în final decât un banal fals inacceptabil în expoziții și nu este departe ziua când se va ține cont de argumentele expuse mai sus la jurizarea exponatelor.

III. Falsuri în insignografie

Prin fals se înțelege ceva ce nu este conform cu realitatea.

Încerc să aștern pe hârtie acest capitol în antiteză, adică prin prezentarea unor piese pe care le considerăm valoroase realizate în ultimii ani față de altele care au apărut pe piață și au fost achiziționate de unii colegi de bună credință care de fapt sunt falsuri grotești.

Dacă în capitolul anterior am arătat cu degetul flori vopsite în varii culori, am schimbat culorile unor cluburi sau întreprinderi fără nici o remușcare, mai mult, am venit cu acestea în expoziții ca variante unice de culoare, în cazul de față este vorba de modificarea prin compilare a întregii piese din diverse fragmente bătute în alt scop. Cu ani în urmă una dintre tematicile cele mai atacate a fost vânătoarea.

În anul 1975, Întreprinderea ARĂDEANCA produce o serie de *broșe* de vânătoare fără zone emailate sau vreun înscris. Pe aceste piese au fost grefate ulterior artificial diverse animale, arme, flori, cornuri de vânătoare etc. creând atâtea insigne unicat noi încât au fost umplute cu ele panouri întregi.

Față de aceste falsuri s-a luat poziție la vremea respective și ele nu au fost clasificate în competiții, rămânând doar elemente de curiozitate care au dispărut în timp.

De câțiva ani tema în vogă, din nefericire, este EMINESCU.

În loc să avem respectul cuvenit față de marele poet, și în insignografie apar din ce în ce mai multe „făcăături”, cum sunt ele denumite în cercul colecționarilor.

Există la ora actuală în țară trei centre puternice care an de an la 15 ianuarie și 15 iunie emit insigne și medalii care amintesc de Luceafărul poeziei românești.

Cum am pomenit acestea sunt INSIGNE și le amintesc cu multă plăcere: este vorba de setul de patru insigne proiectate de domnul Mihai Costin, fiind realizate la firma BOGRAVE ADVERTISING București, respectiv două piese proiectate de domnul Ștefan Dina și realizate la Monetăria Statului, gravor fiind Constantin Dumitrescu.

Primele au fost realizate prin metoda nouă turnare-centrifugare, cea de-a doua prin metoda clasică, adică batere.

Indiferent de metoda aleasă, ele sunt piese care fac cinste colecțiilor noastre; deci nu cantitate, ci calitate conform dictonului latin „*Non multa, sed multum*” (nu multe ci puține, dar de calitate!).

Au apărut în schimb seturi de insigne „lucrate” la Arad, bănuiesc într-un balcon sau bucătărie, în care au fost compilate diverse componente, grefate pe un medalion, pe care apare imaginea din tinerețe a poetului ...Aceste falsuri, de-a dreptul grotești nu au ce căuta pe panourile noastre!

Rog cele trei formațiuni : Clubul Colecționarilor de Medalii Eminescu, Gruparea Colecționarilor de Medalii și Insigne „Mihai Eminescu”, ambele din București și gruparea colecționarilor „Mihai Eminescu” din Botoșani să vegheze asupra purității tematicii, pentru ca ea să nu fie năpădită de „buruienile”nepăsării și ale goanei după senzațional.

Mulțumesc colegilor Ioan Pardos, Ștefan Dina și Viorel Stroe, de la care am primit informații prețioase necesare redactării articolului.

prof. Tiberiu Kelemen,
Petroșani

INSIGNA FESTIVALULUI DE CÂNTECE ȘI MUZICĂ DIN TIMIȘOARA 20-24 AUGUST 1903

În vederea organizării și desfășurării festivalului (emulației) s-a constituit Comitetul Executiv al Festivalului Muzical pe țară sub președenția primarului din Timișoara, Dr. Karol Telbis, originar de fapt din localitatea Cenad și domnii Josif Geml, Rudolf Bandl, Johan Tedeschi, Heinrich Baader, dr. Jozef Weldin, dr. Alexander Kovacs, Mathia Ferch, Ladislau Szekely, dr. Geha Kovacs, Franz Bee, George Trăilă preot greco-catolic (1872-1905), Severin, Papafi, Julius de Gyrkji, Alexander de Brancovici și Ludwig Toldy.

Președinte de onoare al festivalului a fost ales episcopul diocezan Alexandru de Desewfy.

Estimativ s-a apreciat că vor participa circa 1400 de cântăreți și instrumentiști, astfel autoritățile trebuind să asigure locația și întreținerea în bune condițiuni.

Pe baza proiectului întocmit de arhitectul orașului Ladislau Szekely, s-a construit de către maestrul Nikolaus Heim o hală imensă din lemn, având lungimea de 90, 6m, lățimea de 80, 7 m și înălțimea la coamă de 10, 4m, dar care în interior avea o estradă lată de 38, 4 m și adâncă de 14, 1m putând cuprinde 1400 interpreți, iar pentru auditoriu s-au asigurat trei sectoare cu bănci pe rânduri întinse pentru 6000 de persoane.

Costul construcției a fost de 12. 845 coroane, iar biletul de acces în hală a fost 40 de filleri de persoană.

Lucrările de tapiserie au fost efectuate de decoratorul Ignat Hufferl contra sumei de 1000 coroane, pictura și zugrăvirea au fost făcute de pictorul din Budapesta Nikolaus Kery, contra sumei de 1000 coroane, în afară de reclamele făcute de diferite firme.

Cu această ocazie s-au tipărit două vederi bicolore, fotografiate și editate de fotografii Curții Imperiale și Regale dl. Kossák József (1855-1922) care de fapt deschide atelierul fotografic individual în anul 1879 în Timișoara (Piața Sfântului Gheorghe) și ulterior ateliere în Arad, Buziaș și Budapesta.

Vederile au pe orizontală lățimea de 14cm și înălțimea de 9 cm. Prima vedere este de ansamblu și reprezintă hala nou construită, amplasată în Piața Unirii cu oameni stând la rând pentru a intra în edificiu, în partea superioară avem tipărit „XV, Országos Dalünnepély versenycsarnoka. 1903 augusztus 20-24”, în partea de jos: Temesvár, Kiadó Kossák József cs. kir. udv. fényképész, Temesvár 1903 (foto1).

Spatele vederii, destinat adresei de corespondență, ne arată că aceasta a plecat din Timișoara în data de 24 august 1903 și ajunge la Budapesta tot în 24 august 1903 la oficiul poștal 4, iar la destinatar a ajuns prin oficiile 10 și 104 în data de 25 august 1903, interesant! (foto2).

A doua vedere ne prezintă interiorul hălei cu auditoriu și estrada ocupată de competitori, având aceleași inscripții ca și prima vedere și tot cu roșu, pe fața vederii avem și corespondența de fapt scrisă pe spațiile mărginașe și chiar data 23 august 1903; de fapt vederea are aplicată ștampila poștei din Timișoara cu data 24 august 1903, data plecării (pe spate), sosind de fapt în 25 august 1903 la destinație – localitatea Kovago-Ors, plasa Topocai din Ungaria (foto3 și 4).

Foto. 1

Foto. 2

Foto. 3

Foto. 4

Există încă o vedere cu aceeași temă colorată manual, având și stema Timișoarei, cu dimensiuni mai mari.

S-a bătut și medalia emulației (festivalului) pe avers în câmpul medaliei avem o cunună cu două ramuri de măslin culcate, iar între ramuri avem o liră cu cinci coarde, la margine între două cercuri avem în relief inscripția: „ZENGYEN A DAL LÉLEKÜNKNEK A HAZÁNAK SZENT DALA ” (Să răsunе pentru țara sfântul cântec al sufletului nostru).

Reversul medaliei: în câmpul medaliei avem stema de atunci a orașului, folosită de primarul Timișoarei, circular între două cercuri la marginea medaliei în relief inscripția: „AZ ORSZAGOS MAGYAR DALAR – EGYESULET XV ORSZ. DALIŰNEPE*TEMESVAR 1903 AUGUSZT* (A XV-a sărbătoare a Societății de Cântări a Statului Maghiar * Timișoara 1903 august*).

INSIGNA FESTIVALULUI

Ca formă este rotundă cu diametrul de 40 mm, având o greutate de 10, 8gr, fiind din tablă presată, aversul puțin convex, iar reversul puțin concav fiind aurită atât tabla cât și acul de siguranță separat (foto 5).

Aversul: este împărțit tripartit, partea superioară ocupă jumătatea de sus a insignei, iar în partea inferioară avem trei câmpuri.

Câmpul superior are în relief reprezentată clădirea Muzeului Banatului (fosta cetate veche a Timișoarei) având la colțul frontal al turnului de patru nivele, crenelat care central are un ceas. În vârful turnului este un steag fluturând, care mai degrabă seamănă cu o flamură datorită lungimii.

Clădirea muzeului este flancată în partea stângă cu ramură de stejar cu ghindă, iar în partea dreaptă o ramură de măslin cu fructe. Între cele două ramuri este o eșarfă.

În partea mediană a insignei, aproape sub mijlocul câmpului, pe orizontală, avem eșarfa puțin unduită cu fluturi la mijloc; dinspre partea stângă spre partea dreaptă a cercului, incus cu litere mari pe două rânduri este textul: „Az. O. M. D. E. XV. ” Și dedesubt „ORSZ. DALŰNEPE” până la fluturile eșarfei (textul tradus este următorul : a XV-a Sărbătoare a Societății de Cântări a Statului Maghiar). În partea dreaptă a eșarfei este textul: „TEMESVART” iar dedesubt „1903 AUGUST” (Timișoara august 1903). Eșarfa acoperă mijlocul ramurilor.

Câmpul de jos este despiciat în două prin amplasarea pe verticala mediană a stemei statului Maghiar redată în relief.

În câmpul stânga jos, din mijlocul verticalei stemei, pleacă o ramură stufoasă de stejar cu ghindă.

În câmpul drept jos din mijlocul verticalei stemei, pleacă o ramură de măslin cu fructe, iar în mijlocul câmpului avem în relief o liră cu șase coarde care acoperă ramura de măslin.

Reversul: anepigraf, având un ac de siguranță clasic lung de 36 mm, aurit, aplicat pe orizontala mediană a reversului cu vârful acului spre stânga, fixat prin cositorire, în câmp concav și cositorit integral; rare asemenea proceduri!

Foto 5

DEFĂȘURAREA FESTIVALULUI ȘI PALMARES

Înainte de începerea festivalului în Timișoara a fost o activitate febrilă pe planul activităților culturale și organizatorice pregătitoare, astfel una dintre aceste acțiuni a avut

loc la 7 iunie 1903 când Societatea Sârbească de Cântări din Cetate (înființată în 1869), organizează o șezătoare cu concert și dans, totul bilingv, menționăm că prețul de participare la șezătoare a fost de 2, 5 coroane de persoană.

Competiția corurilor și formațiilor instrumentale s-a organizat pe șase categorii, stabilite din timp, desfășurarea concursului a început în 20 august și a continuat până în 24 august, în același timp s-au desfășurat diverse concerte înafara competiției și au fost chiar și serenade dedicate unor personalități. După 24 august unele formații au susținut concerte în locuri publice și săli de spectacole.

PALMARES

Categoria I:

Societatea de cântări din Eger (maestru de cor Guido Pogatsching) obține marea medalie de aur a Conducerii Centrale a Uniunii de Cântări din Ungaria.

Societatea de cântări din Miskolcz (dirijor Ernst Lany), obține premiul de onoare al Orașului Liber Imperial și Regal Timișoara, statueta de argint a lui Hunyadi. În fotografia nr. 6 este prezentată insigna corului.

Categoria a II-a:

Societatea de muzică și cântări din Lugoj (dirijor Schach) obține premiul de onoare al Episcopului de Cenad (de fapt din Timișoara) Alexandru de Desewfy – statueta din argint a Sfântului Gerhardus.

Societatea de cântări din Cluj (conducător de cor P. Johan Oberti) obține premiul de onoare dat de Dr. Viktor de Molnar – o cupă de argint. Foto. 6

Corul Frăției Budapesta (conducător de cor Heinrich Stark), premiul de onoare dat de Groful Zichi Geza, o cunună de argint.

Categoria a III-a:

Societatea de cântări Danubius din Budapesta (dirijor Stoianovici Eugen) obține premiul de onoare dat de Primarul Timișoarei Dr. Karl Telbis, statueta de bronz a lui Hunyadi. În fotografia nr. 7 este prezentată insigna corului.

Cercul de cântări din Kecskemét (dirijor Ladislaus Miho) obține premiul dat de Albany Kornel, o cupă de argint. În fotografia nr. 8 este prezentată insigna acestui cor.

Foto 6

Foto. 8

Foto. 7

Corul „Deșteptarea” din Budapesta (dirijor Dotsch Carl) obține premiul dat de Societatea damelor din Timișoara – cornul abundenței din argint.

Corul fabricii de Vagoane din Arad (maestru de cor M. Zoltay) obține premiul acordat de Societatea Femeilor Sârbe din Timișoara, o cupă de argint care a fost înmănată de doamna Julia Demetrovici – președinta societății.

Categoria a IV-a:

Societatea Filarmonică din Szeged (dirijor Alexander Erdély) obține premiul I dat de Societatea Filarmonică din Timișoara – o cupă Secesion din argint. În fotografia nr. 9 este prezentată insigna corului.

Corul din Mako (dirijor Gustav Praznowsky) obține premiul Societății Meseriașilor din Timișoara, panglica completă de steag.

Corul tipografilor din Budapesta (dirijor Ludwig N. Hackl) obține premiul Societății Filarmonice din Timișoara – o cupă din argint. În fotografia nr. 10 este prezentată insigna corului.

Foto. 9

Foto 10

Categoria a V-a

Societatea de cântări a Căilor Ferate din Miskolcz (dirijor Ernst Lan) obține premiul Societății de cântări din Fabric Timișoara – o cupă de argint. În fotografia nr. 11 este prezentată insigna corului.

Corul din Nyiregyháza (maestru de cor Alois Santrach) obține premiul tipografilor de cărți din Pesta – o cupă de argint. În fotografia nr. 12 este prezentată insigna corului.

Foto. 11

Foto. 12

Societatea de cântări a Fabricii de vagoane din Győr obține premiul Societății Filarmonice din Timișoara – o cupă din argint.

Societatea de Cântări a Muncitorilor din Debreczen (maestru de cor Alexander Kessler) obține premiul Tipografilor din Timișoara – baghete de dirijor din argint. În fotografia nr. 13 este prezentată insigna corului.

Societatea de Cântări din Hajduszoboszoloer (maestru de cor Toth Ludwig), obține premiul Fabricii Ganz, o liră de argint.

Categoria a VI-a

Societatea de Cântări din Székesfehérvár.

Corul din Budafok.

Corul Coloniei Muncitorești din Rákosliget.

Concordia Meseriașilor din Békéscsaba.

Societatea de Cântări din Naidunanas.

Toate cele cinci formații artistice au primit premiul de consolare al Orașului Timișoara.

Au participat în afară de concurs: Societatea de Cântări a Fabricii Ganz din Budapesta; Societatea de Cântări Frăția din Budapesta; Societatea de Cântări din Kassa și Corul din Szeged (foto13).

Din fair-play formațiunile culturale din Timișoara nu au fost premiate cu toate că au participat la competiție: Societatea Filarmonică din Timișoara; Societatea de Cântări și Muzică din Cartierul Fabric Timișoara; Concordia Meseriașilor din Timișoara; Corul Tipografilor din Timișoara; Corul Atelierelor de reparații ale Căilor Ferate din Timișoara; Corul Greco-catolicilor din Timișoara.

Fotografii executate de D-nul Raoul Șeptilici.

Bibliografie: Franz Metz – Societatea Filarmonică din Timișoara (o cronică a istoriei muzicii sud-est Europene 1850-1950). Editura Muzicală Sud-Est 2005 Munchen.

Direcția Județeană Timiș a Arhivelor Naționale:

- a) Fondul orașului Timișoara Dos. nr. 27/1903; Dos. nr. 32/1905;
- b) Fondul Tribunalului Județean Timiș-Torontal Dos. Nr. 63/1924.
- c) Presa vremii.

Ilin Milan - Timișoara
Vicepreședinte A. C. I. R.

„SALMO CARPATICA” - O TÂNĂRĂ ASOCIAȚIE A PESCARILOR SPORTIVI DIN LUPENI

Pescuitul, ca și vânătoarea, este o ocupație străveche ce asigură parte din hrana zilnică a colectivităților umane. Astăzi, însă, pescuitul a devenit un mijloc de destindere, de petrecere a timpului liber în natură, de mișcare și relaxare după stresul cotidian.

Valea Jiului – un colț de țară binecuvântat de natură prin cele mai variate forme de relief – râuri de munte, tăuri și lacuri de cleștar în care păstrăvii brăzdează luciul apei, este un adevărat paradis pentru pescarii sportivi din zonă.

Cele două Jiuri – cel de Est și cel de Vest – împreună cu afluenții lor și lacurile montane asigură principalele surse piscicole din zonă.

La ora actuală în Valea Jiului ființează cinci asociații ale pescarilor sportivi.

La data de 24 martie 2006 ia ființă la Lupeni, în județul Hunedoara, Asociația Pescarilor Sportivi „SALMO CARPATICA”. Denumirea asociației este interesantă, deoarece la acea dată nu exista vreun pește cu acest nume. Un răspuns în acest sens l-a dat președintele de onoare al asociației, ing. Uszaky István: „...noi protejăm fauna piscicolă a zonei, repopulăm unele ape cu specii valoroase sau chiar pe cale de dispariție precum loștrița, iar pentru membrii asociației este o îndatorire de onoare să protejeze salmoidele, regina apelor din munții noștri. Este motivul pentru care asociația a primit denumirea de „SALMO CARPATICA”, deci după salmoidele care trăiesc în apele Carpaților noștri”...

La momentul înființării asociația a avut 55 de membri fondatori, dar numărul lor a crescut spectaculos în anii care au urmat, ajungând în anul 2011 să fie de 550 membri asociați.

Asociația devine la 12. 02. 2008 membră a F. N. P. S. R. (Federația Națională de Pescuit Sportiv din România).

În anul 2008 câțiva membri au inițiativa de batere a unor insigne deosebite care vor fi atribuite unor membri fondatori.

Insigna fiind una de talie foarte mare, care are patru componente distincte poate fi descrisă astfel: panglica dublă din moar verde are o lungime de 130 mm și o lățime de 40 mm. La partea superioară se află sistemul de prindere constând dintr-un ac de siguranță. La 10 mm se află prinsă, prin coasere cu ajutorul a trei bride, insigna propriu-zisă.

Insigna este ovală, având dimensiunile 61/49 mm și este realizată din metal compozit prin turnare și centrifugare la Firma BOGRAVE ADVERTISING din București, după un desen realizat de ing. Dumitru Antonoiu din Petroșani.

O semicunună din frunze de stejar cuprinde partea inferioară a piesei, iar luciul cromatic alb contrastează plăcut cu roșul coroanei ovale lată de 6 mm, pe care apare în relief înscrisul:

ASOCIAȚIA PESCARILOR SPORTIVI, iar între două steluțe SALMO CARPATICA.

În câmpul central al insignei având dimensiunea de 40/30mm este reprezentată o interesantă compoziție care vrea să sugereze cursul unui râu de munte și un pește, probabil păstrăv, judecând după petele roșii, într-o poziție caracteristică de atac,

jumătate din el regăsindu-se deasupra apei de culoarea smaraldului. Sub pește este înscris anul înființării asociației (2006).

Deasupra peștelui pe cer senin, reprezentat pe insignă cu o nuanță albă, este trecut cu litere având înălțimea de 3 mm, orașul de reședință al asociației: LUPENI.

La o distanță de 65 mm de insignă urmează o plăcuță (parte integrantă a piesei) având dimensiunea de 35/15 mm. Pe această plăcuță argintie este trecut pe două rânduri textul: MEMBRU FONDATOR, cu litere având înălțimea de 4 mm, pe un fond sablat.

Plăcuța fiind cu 5mm mai mică decât panglica, îi produce acesteia din urmă o zonă ușor încrețită.

Insigna a fost turnată în 15 exemplare, fiind oferită membrilor fondatori ai asociației cu merite deosebite, la data de 30 martie 2008 într-un cadru festiv.

Asociația are astăzi concesionate numeroase zone de pescuit, în care membrii săi își pot dovedi talentul în domeniu, precum: Râul Strei de la Subcetate până la vărsare în Mureș; Râul Mureș de la vărsarea Streiului până la ieșirea din județ; Nucșorul Superior și lacul format după încetarea lucrărilor miniere de la Câmpu lui Neag, așa că singura avertizare pe care o dorim în lumea piscicolă ar fi:

„ATENȚIE PEȘTILOR, VENIM!”

Daniel Stănoiu - Petroșani

INSIGNA „SOCIETĂȚII DE VÂNĂTOARE” DIN TG. SECUIESC – O BIJUTERIE APĂRUTĂ ÎN 1930

Vânătoarea, una dintre ocupațiile de bază în timpurile străvechi, a căpătat în epoca modernă valențe pur sportive.

Într-o perioadă când existența tribului sau a comunității depindea în exclusivitate de talentul membrilor săi, de rezultatele obținute la vânătoare, numeni nu s-a gândit să marcheze arta de a vâna printr-o emisiune de insigne, deoarece acestea pur și simplu nu existau, respectiv nimeni nu avea timp de așa ceva, însă scene de vânătoare au fost găsite de cercetători în numeroase peșteri, remarcabile fiind picturile rupestre din cavernele de la Altamira, Lascaux sau Tassili unde au fost redată scene incredibile de către mulți pictori rămași anonimi pentru vecie.

Vânătoarea – o îndeletnicire ancestrală pe teritoriul actual al patriei noastre – a cunoscut un apogeu în pădurile bogate în sălbăticiuni din Covasna – Harghita și nu este

de mirare că în 1800, 6-7 vânători se unesc într-o societate, continuând astfel ocupația strămoșească a secuilor de pe aceste meleaguri.

Fondul de vânătoare din zonă este foarte variat, mergând de la vânatul mare precum toată familia cervidelor, urși, mistreți până la iepuri, vulpi, râși sau cocoși de munte.

În anul 1930 membrii societății iau hotărârea de a bate o înșignă care va fi purtată, spre mândria membrilor, la pălărie sau pe reverele hainelor.

Inșigna, având un diametru de 30 mm și o grosime de 2 mm, are ca proiectant un anonim, al cărui desen a devenit la fel de celebru ca cel al picturilor de la Altamira.

Astfel desenatorul anonim a creat o înșignă superbă care a fost finalizată la Budapesta în 100 de exemplare.

Sistemul de prindere a piesei este cel cu ac deschis, care este prins de corpul inșignei printr-o plăcuță ovală din cupru.

Inșigna este o ușor bombată și, ca o caracteristică, pe revers este înșierată prin poansonare de la 1 la 100.

Piesa a fost realizată prin batere în tombac.

Aversul inșignei, bine echilibrat, poate fi descris astfel: circular, cu litere de 2,5 mm apare înscrisul bilingv „SOC. VÂNĂTORILOR – VADÁSZTÁRSASÁG. TÂRGUL SECUIESC”.

Fondul de culoare albastră al piesei conține central două elemente; o creangă aurie pe care se află un cocoș de munte în poziția caracteristică de rotit.

Cocoșul de munte (Tetrao urogallus) este o pasăre sălbatică de mărimea unui curcan, făcând parte din familia Fasiovidelor și Tetraovidelor. Lungimea corpului la masculi ajunge până la 108 cm, are caracteristici de colorit diferite de sex: masculul are creștetul și barba negre, spatele brun – negricios punctat deschis și cu zig-zaguri. La întorsătura aripii are o culoare albă. Ciocul este puternic, de culoare galbenă, încovoiat ca la răpitoare.

În centrul piesei este reprezentat un cocoș de culoare maro, cu aripile lăsate în jos. Coadă cocoșului este deschisă, lăsând să se vadă un penaj colorat în verde transparent cu margini aurii. Ciocul deschis al păsării și gâtul întins crează impresia că acesta va lansa strigătul caracteristic din perioada rotitului.

Piesa pe care o am în colecție poartă numărul 81 și am primit-o de la văduva vânătorului Türoczi László.

Până în prezent am reușit să identific patru piese similare: trei în țară și una în Ungaria.

În prezent în Municipiul Tg. Secuiesc

ființează trei asociații de vânătoare care au ca principal obiectiv păstrarea fondului cinegetic de pe arealul deținut de asociațiile vânătorilor. Cocoșul de munte constituie una dintre frumusețile codrilor noștri și este ocrotit de lege.

Beke Ernő,

Președinte „Hobby Cserebere Klub”

Tg. Secuiesc

O FRUMOASĂ INSIGNĂ DE ORIENTARE TURISTICĂ. POIANA MĂRULUI -1953

În România primele concursuri de orientare turistică au avut loc la 26 octombrie 1947, având ca zonă de desfășurare dealurile din împrejurimile Aradului.

Orientarea turistică – un domeniu foarte activ – îmbină în mod plăcut și armonios mișcarea în aer liber, rezistența fizică, cu simțul de apreciere al distanțelor, respectiv coordonarea în spațiu și timp.

Astfel de la începuturile din 1947 orientarea turistică s-a răspândit rapid, iar în anul 1953 au avut loc chiar două ediții: una de iarnă, respectiv una de vară în iunie la Poiana Mărului, lângă Timișoara.

Cu ambele ocazii au fost emise insigne care au rămas ca o mărturie în timp a momentelor de pionierat ale concursului de orientare turistică.

Insignele nu au fost confecționate la „ARĂDEANCA” sau la Monetăria Statului, ci la o întreprindere de la Timișoara care funcționa sub denumirea „Ambalajul Metalic”.

Pieseile au fost realizate artizanal din alamă într-un tiraj foarte mic (50 de exemplare). Acoperirea lor s-a făcut cu un lac special care seamănă foarte bine cu emailul.

Insigna este o mică bijuterie, pe care o poți considera reușită dacă, atunci când te uiți la ea, vorbește de la sine: pe o suprafață de numai câțiva centimetri pătrați trebuie îmbinate armonios muntele cu râuri, cabane, flori și alte elemente; dacă nu sunt îmbinate plăcut prin arta proiectantului, nu încântă ochiul!

Pieseile în discuție reprezintă concursul de orientare care a avut loc în iunie 1953 la Poiana Mărului, deci varianta de vară.

Am intrat în posesia piesei printr-o fericită întâmplare, în timpul unei excursii la Poiana Mărului, primind-o de la un turist necunoscut, dar căruia i-am rămas recunoscător până în prezent.

Insigna are forma unui scut francez cu dimensiunile de 23/32 mm și este din alamă, având un relief foarte mic. Suprafața ei multicoloră este realizată prin acoperire cu un lac special care seamănă foarte mult cu emailul.

Pe albastrul cerului apare următorul înscris pe patru rânduri:

Concursul de orientare
Poiana Mărului

C. S. R. – B. L. T. (Consiliul Sindical Regional –Biroul Local de
Turism)

Timișoara

Urmează trei creste muntoase verzi, mărginite de brazi verzi. Aproape în centrul piesei se distinge o clădire cu mai multe nivele și acoperișul roșu. Oare să fie vorba de actuala VILA BISTRA?

Din pădurea de brazi coboară un pârau spre stânga jos, unde avem și data desfășurării, înscrisă pe două rânduri:

26/28
VI. 953

Pe câmpul maroniu vedem o roză a vânturilor, în partea cea mai de jos a scutului – o stea roșie în cinci colțuri, a cărei semnificație îmi scapă, doar dacă nu este o influență sovietică asupra insinelor care au fost proiectate în anii 1950-1955.

Reversul insinei este anepigraf, iar sistemul de prindere este realizat printr-un ac de siguranță cositorit vertical.

Apar unele variante ale piesei unde două dintre cele trei creste sunt colorate în maro.

Mulțumesc pe această cale domnului doctor Constantin Lupu din Timișoara, care mi-a dat unele relații prețioase despre insigna descrisă.

Viorel Stroe – Petrita

INSIGNELE BIBLIOTECII JUDEȚENE „MIHAI EMINESCU” BOTOȘANI

Scurt istoric

Data de 14 noiembrie 1882 a rămas în memoria generațiilor de botoșăneni, data când în urbea lor a fost inaugurată prima bibliotecă publică ce la început a funcționat în localul Școlii Normale numărul 1 de băieți „Marchian”.

Inițiativa înființării acestui nou lăcaș de cultură pe lângă cele existente (teatru, societăți culturale, liceu) a venit din partea lui Teodor Boyan (1834-1889), primar

al Botoșaniului (1873-1884)¹ remarcat prin contribuții de preț la modernizarea orașului, care în unele privințe mai păstra reminiscențe medievale.

El și-a susținut, cu argumente, propunerea în ședința Consiliului Comunal din 18 martie 1882 unde, la discutarea bugetului orașului, a propus să fie introdusă la cheltuieli și o subvenție pentru înființarea unei biblioteci publice.

Cu toată opoziția unor consilieri, propunerea a fost admisă. Opozanții susțineau că „mai bine să se destineze pentru plata unui număr de sergenți de vil (meniți pentru paza orașului)”².

Pe statul de funcțiuni au fost prevăzute trei posturi retribuite: bibliotecar, sub-bibliotecar și îngrijitor, iar cei 1000 de lei alocați pentru funcționarea bibliotecii erau repartizați astfel:

580 de lei pentru cumpărarea de cărți;

300 de lei pentru legătorie;

120 de lei pentru plata îngrijitorului (câte 10 lei pe lună).

¹ Ionel Bejenaru „Dicționarul botoșănenilor”, editura Moldava, Iași, 1994, pag. 57

² Arhivele Naționale Botoșani, Fond „Primăria orașului Botoșani”, dosar 14/1882, p. 92-93.

„Biblioteca comunei”, cum era denumită în unele documente, a avut ca prim bibliotecar pe V. C. Nădejde, învățător și revizor școlar, autor al mai multor lucrări de geografie și fondator al Ateneului botoșănean.³

Având în vedere că în vara anului 1885 se termină construcția proprie a Liceului „A. T. Laurian”, ministerul anticipează că Biblioteca comunei se va putea muta în această nouă locație dacă își va uni fondul de carte cu cel al liceului.

La 21 octombrie 1885 Biblioteca comunei este strămutată în localul Liceului „A. T. Laurian”, însă fără a fi constituită ca secție aparte destinată publicului larg.

În urma intervențiilor făcute la 12 martie 1886 Ministerul Instrucțiunii răspunde: „Biblioteca liceului e numai a liceului, și ca atare nu poate fi pusă la dispoziția publicului”.

În aceste condiții este de înțeles că, pentru o scurtă perioadă de timp, biblioteca publică și-a întrerupt activitatea. Pe de altă parte, în sens evolutiv, putem deduce că prin specificul ei a fost mereu prezentă în viața spirituală a comunității, chiar dacă documentele de arhivă oferă puține detalii despre starea lecturii publice în intervalul de timp 1866-1904.

La 6 decembrie 1917, în urma incendiului ce s-a produs la Liceul „Laurian” au ars și cele 30.000 de volume ale bibliotecii și 200 de volume din biblioteca liceului.⁴

După război sunt semnalate diverse preocupări pentru refacerea fondului de carte prin donații din partea unor personalități (savantul Grigore Antipa donează 2000 de volume) iar numărul cititorilor a crescut la 2368.⁵

În acest sens, ziarul „Clopotul” din 01.02.1945 consemna: „...După bombardamentul hitlerist, tinerii botoșăneni au adunat din case părăsite, de sub ruine, de pe ulițe, cărți răvășite.”

În această perioadă biblioteca a funcționat în:

- Localul Primăverii din Strada Armeană nr. 11.
- În casele Tâlmăciu de pe Calea Națională nr. 275.

Din 1943 biblioteca și-a schimbat denumirea după cum urmează:

- din „Biblioteca comunală” în „Biblioteca regională” în 1951;
- „Biblioteca raională” în 1952 (urmare a noii împărțiri administrativ-teritoriale);
- „Biblioteca municipală”, în 1968;
- „Biblioteca județeană”, în 1974;

³ Ștefan Cervatiuc, în Revista „Biblioteca”, nr. 1-2.

⁴ Ioan Mihai, Ioan Onofrei, Sorin Nistorică „Istoria Liceului Laurian”, Editura Axa, Botoșani, 2004, p. 79.

⁵ Cornelia Viziteu, Olga Lia Romanovski. Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani. Monografie 2002.

- La centenar în 1982, prin decret prezidențial, i se acordă titlul de Bibliotecă Județeană „Mihai Eminescu”.

În anul 2002 la împlinirea a 120 de ani de activitate, colectivul instituției a organizat un program de manifestări, ce pe bună dreptate, a confirmat că Botoșaniul păstrează tradiția unui oraș cultural, iar biblioteca este un reper important în viața sa spirituală.

Centenarul Bibliotecii Publice Botoșani (1882-1982)

Insignă aniversară, dreptunghiulară, din tombac emailat (20,5 x 25,5 mm) realizată în tiraj restrâns, la Monetăria Statului, din inițiativa Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” și a Comitetului de Cultură al Județului Botoșani.

Tirajul insignei centenare conține exemplare din:

- tombac neemailat;
- tombac cu email albastru;
- tombac cu email albastru, galben și roșu.

Insignele sunt prevăzute cu ac de prindere clasic, pe orizontală.

Compozițional, macheta celor trei volume suprapuse ce alcătuiesc imaginea din corpul insignei, are dispusă pe cele trei părți vizibile legenda:

BIBLIOTECA / PUBLICĂ / BOTOȘANI / 1882/*1982/100.

Luceafărul gravat între milesimi, pe coperta superioară, face legătură cu evenimentul (tema). Insigna a fost oferită, personalului bibliotecii și participanților la manifestările ocazionate de această sărbătoare.

115 ani, Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani 1882-1997

Insignă din tablă ambutisată (φ 56 mm) editată de Inspectoratul pentru Cultură al Județului Botoșani cu ocazia aniversării a 115 ani de la înființarea bibliotecii publice din localitate. Textul din titlu este dispus circular, în culoarea albastră și pe trei rânduri orizontale pe culoare roșie. Fundalul câmpului de culoare gri-deschis.

Tirajul limitat a fost realizat la o firmă din localitate. Insignele de acest fel (ce urmează a fi prezentate) au o destinație a momentului (festiviste), au loc în colecțiile tematiche, dar pentru adevăratele „jurii” nu constituie un aport substanțial la punctajul final.

Biblioteca „Mihai Eminescu” Botoșani
Fond Ion C. Rogojanu
19-20 decembrie 1997

Insigna realizată prin același procedeu ca cea prezentată anterior, având ca scop marcarea în timp a fericitului moment din activitatea instituției când, la data menționată, se pune în circuitul public valoroasa donație de carte a generosului bibliofil și om de cultură Ion C. Rogojanu.

Dacă la început donația cuprindea 3. 000 de unități de bibliotecă ce includea majoritatea edițiilor operelor eminesciene, astăzi numărul unităților s-a dublat, fiind diversificat (acte, tablouri, medalii, C. I. P. etc.).

Textul din titlu, în culoare albastră este dispus circular și orizontal în câmpul insignei ce are culoarea gri.

Tiraj necunoscut, inițiat de donator și instituție ca donatar.

„Luceafărul”
120 de ani de lectură publică la Botoșani 1882-2002

Aniversarea a fost marcată de o serie de manifestări cultural-științifice derulate în cadrul instituției sărbătorite cât și la Ipotești.

Evenimentul a prilejuit editarea unei insigne realizate pe plan local. În câmpul de expunere este redat „Luceafărul” după lucrarea pictorului Sabin Bălașa, pictură murală realizată în 1978, în holul central (sala pașilor pierduți) al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. În creația sa, artistul a fost inspirat de versurile:

„Și din adânc necunoscut
Un mândru tânăr crește”

(M. Eminescu, Luceafărul).

Pe fondul culorii albastre din câmpul insignei, circular în alb este dispus textul ce indică editorul și momentul aniversar:

Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” 1882 – Botoșani – 2002 .

Insigna⁶, într-un tiraj de 50 de exemplare a fost distribuită participanților la manifestări și utilizatorilor fideli.

Pentru aceeași manifestare s-a propus un al doilea proiect de insignă. Cu același text, dispus circular, având ca limită interioară un cerc având raza de 21 mm, este redată efigia lui

Mihai Eminescu, după lucrarea unui artist anonim, amplasată pe un suport artizanal de aluminiu.⁷ Insigna fără tiraj finalizat. Exemplarul de probă în colecția semnatarului.

Inaugurarea Cabinetului de numismatică și filatelie al Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” Botoșani

Urmare a preocupărilor permanente pentru diversificarea serviciilor puse la dispoziția utilizatorilor, la 1 decembrie 2006, conducerea instituției a pus în circuitul public secția sus menționată.

Ca locație, a fost amenajat, în conformitate cu cerințele specifice, la Secția de împrumut carte pentru copii, la clădirea „Nord-Proiect”, fosta Cameră de Comerț și Industrie Botoșani (înființată la 18. 08. 1868)⁸.

În prim-plan, într-un oval este redat portretul poetului Mihai Eminescu, suprapus pe imaginea instituției citate, obiectiv arhitectonic, înscris în lista monumentelor locale.

Textul, dispus circular, evidențiază denumirea instituției editoare, a secției inaugurate și a Zilei Naționale a României. Tirajul de 10 exemplare numerotate a fost realizat de firma locală S. C. NELYCOM S. R. L. Botoșani și a fost oferită participanților la momentul inaugural.

Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani Sfințirea Cabinetului numismatic 23 octombrie 2007

În conformitate cu tradiția și practica creștin-ortodoxă, la data mai sus menționată a fost sfințit spațiul celei mai tinere secții a instituției.

Ceremonia religioasă a fost săvârșită de preotul militar Ștefan Grădinaru de la Capela Garnizoanei Botoșani.

Câmpul insignei prezintă imaginea domnului Isus Hristos cu semnul binecuvântării, peste care este scris un pilduitor îndemn pentru credincioși:

„ Sfat bun
Totdeauna lucrul tău
Să-l începi cu Dumnezeu
Unde-i El cu darul Său
Nici un lucru nu e greu”

Tirajul de 15 exemplare (numerotate) a fost oferit participanților la ceremonie.

⁷ De la fosta I. U. P. S. Botoșani.

⁸ Idem (p. 264)

Un militatnt pentru Marea Unire Poetul botoșănean Artur Enășescu (1889-1942)⁹

La împlinirea celor 65 de ani de la moarte, Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani a editat o insignă comemorativă pentru militantul umanist Artur Enășescu.

După ce a avut statutul de combatant în primul război mondial, luptând la Măgura Cașinului, a condus în 1918 săptămânalul botoșănean „Îndrumarea”, unde, în mai multe articole-argument își face cunoscută pledoaria pentru cauza Marii Uniri.

Poetul a fost omagiat la 01 decembrie 2007, în cadrul manifestărilor organizate de instituție prin Cabinetul de Numismatică și Filatelie. Cu acest prilej, tirajul insignei, de 10 exemplare a fost distribuit între participanți.

Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani 125 de ani de lectură publică 1882-2007

Fericit prilej pentru instituție, ca în cadrul manifestărilor ocazionate de aniversare să editeze și un set de 4 insigne.

Câmpul central al insignei prezintă bustul poetului după cele 4 fotografii cunoscute în varianta setului de C. P. I. editate de revista „Convorbiri didactice” din Bacău, publicație coordonată de prof. Mihai Semenov. Bustul poetului este suprapus actualului sediu central¹⁰ al instituției.

Textul din titlu este dispus circular și orizontal. Tirajul numerotat de 10 seturi a fost oferit unor participanți la adunarea festivă și unor colecționari. Tirajul a fost realizat de firma locală S. C. NELYCOM S. R. L. Botoșani.

⁹ Ionel Bejenariu op. cit. p. 96-97.

¹⁰ Fostul sediu B. N. R. (agenție, filială, sucursală) Botoșani, construit în 1928, a devenit sediul central al Bibliotecii Județene Mihai Eminescu Botoșani, din aprilie 2005.

Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani Ziua Națională a României

Sub acest titlu, la 1 Decembrie 2007, Cabinetul de Numismatică și Filatelie al Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” Botoșani a editat 3 insigne (set ce face trimitere directă la cele trei date importante privind Unirea românilor).

Mihai Viteazul (1558-1601) – Primul unificator domn al Țării Românești (1593 – 1601), al Transilvaniei (1599-1601) și al Moldovei (1600).

În câmpul insignei este redat bustul¹¹ viteazului, sub care textul: „mai – 1600 –septembrie”, intervalul de timp cât a durat Unirea celor 3 țări. Prin programul său politic și militar a înfrunghiat pentru generațiile ce i-au urmat, simbolul luptei pentru independență și unitate.

Alexandru Ioan Cuza (1820 – 1873) domnitorul Principatelor Unite (1859-1862) și al Statului Național Român (1862 – 1866).

În câmpul insignei este redat bustul lui Alexandru Ioan Cuza, „domnitorul Unirii”, cel care a avut sarcina istorică de a da viață cerințelor obiective legate de înfăptuire Statului Național.

Poporul l-a așezat în Pantheonul istoriei naționale, alături de marii conducători, pastrându-l viu în memoria veșnică.

Ferdinand Întregitorul (1865-1927), rege al României (1914-1927)

În câmpul insignei este redat bustul Regelui Ferdinand I . Sub bust este menționată data de 15. 10 1922, când în Catedrala Reîntregirii din Alba –Iulia a avut loc încoronarea Regelui și a Reginei Maria. Pe coroana regală din oțel al lui Carol I (ce amintea de Plevna au fost adăugate însemnele Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei, simbolizând actul Unirii tuturor provinciilor istorice românești sub sceptrul aceluiași monarh.

Cele trei insigne, sub semnul tricolorului vin să ne țină vie memoria asupra rezultatului unui îndelungat proces istoric, finalizat prin desăvârșirea Statului Național Unitar din 1918, ce a deschis o nouă epocă în istoria României.

Insignele au fost oferite și purtate pe piept de către exponanți și unii participanți la expoziția organizată în bibliotecă cu ocazia Zilei Naționale.

¹¹ După garavura în aramă executată la Praga în anul 1601 de EGIDIU SADELER.

Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani
1 Martie 2008 (expoziție de mărtişoare)

Insigna editată de Cabinetul de Numismatică și Filatelie, marcând aniversarea scriitorului Ion Creangă și prima ediție a expoziției de mărtişoare „Mărtişor 2008” în cadrul programului cultural „Sărbătorile primăverii”.

În câmpul insignei este redat bustul scriitorului Ion Creangă, copie fidelă a mărcii poștale (10b) din emisiunea „Scriitori români” din 31 martie 1958 (L. P. 452).

Textul din titlu este dispus semicircular și orizontal (în culoare roșie 1 Martie 2008).

Merită de menționat faptul că în legătură cu data nașterii lui Ion Creangă s-au lansat diferite supoziții (unele alimentate de scriitor) care, în final au fost lămurite¹² în lucrarea cu titlul „Ion Creangă – Măștile inocenței. Viața și opera” Editura Junimea, 2000, p. 39-49, aceasta fiind 1 martie 1839. La umărul drept este asociat în imagine mărtişorul-clasic simbol al primăverii în șirul cronologic al sărbătorilor tradiționale românești.

Tirajul numerotat al insignei (25 exemplare) a fost oferit expozanților și unor colecționari locali.

Insignă aniversară
„160 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu”

În cadrul activităților din programul manifestărilor dedicate instituției ce-i poartă numele, la aniversarea sa din 15. 01 2010, Cabinetul de Numismatică și Filatelie al Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” Botoșani a editat insigna mai sus menționată.

Câmpul central al insignei prezintă bustul poetului în semiprofil spre dreapta, după portretul J. Tomas – Praga 1869, pe banda circulară, în culorile tricolorului, este trecut editorul și data aniversară, Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani – 1850 – 15 ianuarie - 2010. Banda tricoloră (albastru, galben, roșu) face trimitere directă spre un segment din vasta operă (Doina; Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie; La arme) care au aprins în sufletele românilor înălțătorul sentiment de dragoste față de neam și țară în zbuciumata istorie a poporului român, sentiment ce nu poate fi ignorat sau oprit de trecerea timpului.

În scurgerea timpului, tirajul insignei va purta semnul recunoștinței și al considerației bibliotecarilor botoșăneni față de cel care, la 1 septembrie 1874 era numit director al

¹² Constantin Parascan, „Eminescu și Creangă la Junimea”, Ed. Timpul, Iași, 2002, p. 21.

Bibliotecii Centrale din Iași, unde până la 2 iulie 1875 pune în ordine fondul de carte și achiziționează unele manuscrise și tipărituri rare.¹³

Purtătorii insignei vor înmprospăta în memoria și inima lor, imaginea inegalabilului poet român, exponentul cel mai adânc al specificului nostru național.

Date tehnice:

Corpul metalic este acoperit cu email;

Acul de prindere, dispus central, cu siguranță detașabilă;

Tirajul de 50 de exemplare a fost realizat de firma orădeană „ACCESORII PROD” după macheta propusă și realizată de conducerea bibliotecii.

**Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani
Omagierea lui Barbu Delavrancea
(pseudonimul lui Barbu Ștefănescu)**

Îmbinarea de lirism și observație realistă, sinteză a virtuților oratorice și plastice, opera de nuvelist și de dramaturg al lui Delavrancea se situează, în literatura română, printre cele mai de seamă de la răsăntia veacurilor XIX și XX.

Editarea celor două insigne se înscrie în proiectul slujitorilor bibliotecii de a omagia clasicii literaturii române, cu a căror operă unitățile de bibliotecă formează fondul de bază al instituției.

Insigna aniversară „150 de ani de la nașterea lui Barbu Ștefănescu Delavrancea”, în tiraj limitat de 10 exemplare, numerotate, prezintă în oval bustul scriitorului după portretul cu cea mai mare frecvență în lucrările de specialitate.

În partea inferioară cu text în culoare roșie, este data aniversării „1858-11-04-2008”.

**Insigna comemorativă
„90 de ani de la moartea lui Barbu Ștefănescu Delavrancea”**

În tiraj limitat de 10 exemplare numerotate prezintă central bustul scriitorului, după marca poștală (2 L.) din seria „Scriitori români”, din 31 martie 1958 (L. P. 452).

Insignele realizate pe plan local au fost oferite utilizatorilor fideli și unor colecționari.

¹³ „Dicționarul literaturii române de la origini până în 1900”, Editura Academiei R. S. R., București, 1979, p. 264

Insigna „173 de ani de la nașterea lui Ion Creangă”

La aniversarea scriitorului din data de 1 martie 2010, Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani prin Cabinetul de Numismatică și Filatelie, a editat insigna mai jos prezentată.

Câmpul insignei prezintă bustul celui care a fost elementul de echilibru în triumphiul nemuririi: Eminescu-Creangă-Veronica (creația, iubirea, prietenia).¹⁴

Pe banda circulară este trecut editorul: Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani și data aniversară: 1837 – 1 martie – 2010.

În fața bustului este trecut numele și prenumele povestitorului și perioada de viață „Ion Creangă (1837-1889).

Editarea insignei vine să întărească sentimentul de prețuire din partea bibliotecarilor pentru genialul autor de factură populară, a cărui operă inegalabilă a dat expresia bunului simț, succesivelor generații.

Insigna a fost oferită unor participanți la a III-a ediție a Expoziției de măștișoare, organizată la Secția de împrumut de carte pentru copii a Bibliotecii Județene, când a fost sărbătorit și scriitorul, precum și colegelor bibilotecare, cu prilejul zilei de 8 martie 2010.

Corpul metalic al insignei (φ 22 mm) este acoperit cu email transparent.

Acul de prindere, dispus central, cu siguranță detașabilă.

Știft de poziționare.

Tiraj: 50 de exemplare.

Insigna 162 de ani de la nașterea Veronicăi Micle

Închizând „a treia latură a triumphiului prieteniei”, Cabinetul de Numismatică și Filatelie al Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” editează, la aniversarea poetei insigna alăturat prezentată.

În câmpul insignei este redat portretul muzei poetului, realizat în 9 iulie 1871, la Iași. Pe o bandă semicirculară, de culoare galbenă este trecut editorul: Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani. În fața bustului este trecut: Veronica Micle (1850-1889). În partea inferioară este menționată data aniversării „1850-22aprilie-2012”.

Cea care adeseori a fost pe nedrept comentată sub diferite aspecte, la puțin timp după dispariția poetului și-a exprimat în opera sa recunoașterea iubirii și dincolo de viață: („Raze de lună. Lui” 16 iunie 1889 – V. Micle).

În tiraj de 25 de exemplare, insigna a fost realizată de firma orădeană „ACCESORII PROD”. Diametrul : 22 mm. Acul de prindere cu siguranță detașabilă. Întregul tiraj a fost oferit colecționarilor.

¹⁴ Constantin Parascan –op. cit. p. 84.

Reproducere după afișul filmului Mihai Eminescu, Veronica Micle, Ion Creangă (1915). Filmul a fost realizat de Octav Minar, în 1914. Cu această imagine B. C. M. E. Botoșani la împlinirea celor 120 de ani de la trecerea în eternitate a celor trei personalități ale literaturii române, a editat o insignă (din Buletinul informativ nr. 22, din iunie 2009, p. 9).

Mihai C. V. Cornaci - Botoșani
membru A. C. I. R.

SENIORII INSIGNOGRAFIEI ROMÂNEȘTI

Cmdr. av. (r) POPESCU MARIUS – CĂLĂRAȘI

Popescu Paraschiv Marius a văzut prima rază de soare la data de 10 Mai 1942 la Călărași, părinții fiind Paraschiv și Maria.

Familia Popescu a fost una numeroasă, compusă din cinci fete și un singur băiat – Marius.

Instruirea primară a început-o la Școala nr. 1 de băieți din Călărași. Un eveniment important în viața viitorului colecționar a avut loc în anul 1949, când elevul a intrat în rândurile pionierilor, ocazie marcată prin primirea primei insigne – cea de pionier. Poate astăzi minimalizăm acest lucru, dar dacă mergem înapoi cu peste 60 de ani, pentru copii a fost un moment cu totul deosebit.

În 1953, când la București a avut loc Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților, Marius Popescu se afla în trecere prin capitală și aici are ocazia să vadă o participantă care purta o beretă plină cu insigne. A fost momentul care a constituit declicul ce îl va marca pentru toată viața și de aici încolo tot ce era insignă, monedă sau medalie a intrat în posesia sa.

Colecția lui Marius Popescu este remarcabilă ca număr de piese și varietatea temelor, dar două dintre ele sunt aproape de sufletul său: Aviația și Mihai Eminescu. În urma unei expoziții având ca tematică pe marele poet, a fost recompensat cu Medalia „Eminescu 150 de ani de la naștere” de către Liga Românilor Liberi de pretutindeni.

Prima întâlnire cu tainele aviației Popescu a avut-o prin A. V. S. A. P. unde a urmat cursurile de planorism, parașutism și zbor cu motor. Îndrăgind spațiul albastru, nemărginit al cerului, în anul 1961 se înscrie la Școala Militară de Aviație de la Bobocu, fiind școlarizat pentru avioane cu reacție. În 1966 se specializează în zbor cu elicopterul

aparat pe care nu îl va părăsi până la pensionare în calitate de instructor de zbor, totalizând în această perioadă peste 6850 ore de zbor.

În anul 1976 Marius Popescu este primit în rândurile membrilor Societății Numismatice Române, având deja o colecție frumos conturată.

Prima participare la o Expoziție Națională va avea loc în 1978 la Casa Centrală a Armatei unde participă cu două panouri de heraldică, fiind recompensat cu o diplomă și un premiu simbolic. A fost momentul fericit când l-am cunoscut pe tânărul căpitan aviator Marius Popescu.

De atunci, an de an, ne-am întâlnit cu multă plăcere la diverse expoziții, fie la Arad, Timișoara, Tg. Secuiesc, Ploiești, Tg. Mureș, Craiova sau cu ocazia trecerii mele prin Capitală, totdeauna găsim timp pentru a depăna amintiri frumoase.

Participând la numeroase expoziții unele dintre ele având caracter de concurs, Marius Popescu a primit atâtea diplome și premii încât le-a uitat numărul, iar acasă are o adevărată expoziție cu aceste piese. Totuși, dintre aceste premii se pot remarca:

- Premiul de excelență acordat în 2006 la Reuniunea colecționarilor de insigne care a avut loc la Petrila;
- Premiul „Floarea de colț” – cea mai înaltă recompensă ce o poate primi o persoană care are ca obiect de activitate studiul insignei în România, care i-a fost conferit în 2008 la Petroșani.

Pentru merite deosebite în activitatea culturală Consiliul Local al Comunei Călugăreni îi acordă la data de 13 august 1995 onorantul titlu de Cetățean de onoare al comunei iar la data de 1 decembrie 2001 Consiliul Local al Municipiului Călărași îi acordă același titlu Comandorului aviator (r) Marius Popescu. În anul 2008 Marius Popescu este cooptat în colectivul de colaboratori al revistei „Jurnal insignografic”, singura publicație în domeniu din România.

Trebuie menționat faptul că Marius Popescu este membru fondator al Asociației Colectărilor de Insigne din România și membru de onoare al Fundației Științifice „Mihai Viteazul”.

Cu ocazia împlinirii vârstei de 70 de ani îi dorim cer senin, sănătate și viață lungă.

LA MULȚI ANI !

Prof. Tiberiu Kelemen,
Petroșani

SENIORII INSINOGRAFIEI ROMÂNEȘTI

MIHAI C. V. CORNACI

Mihai C. V. Cornaci a văzut lumina zilei la data de 23 octombrie 1949 în Comuna Coșula, județul Botoșani, fiind primul copil al Anetei și al lui Vasile Cornaci.

A urmat cursurile școlii elementare din comuna natală și a absolvit Liceul Teoretic „August Treboniu Laurian” în 1967.

În 1975 absolvă cursurile Școlii post-liceale C. I. E. T. A. București.

Încă din tinerețe Mihai Cornaci a fost atras de studiul monedelor, iar în 1974 se înscrie în familia numismaților din România, având legitimația de membru activ nr. 744.

În anul 1982 devine membru fondator al Secției Numismatice Botoșani, iar de la aceeași dată – secretarul acesteia, funcție pe care o deține și în prezent.

În anul 2006 ia ființă la Botoșani și își deschide porțile primul Cabinet de filatelie și numismatică din țară, a cărui panglică inaugurală este tăiată în mod semnificativ la 1 Decembrie. Participarea lui Mihai Cornaci și a colegilor din cadrul Secției Numismatice Botoșani la realizarea cabinetului și a expoziției permanente aflată aici au fost esențiale.

În anul 2008, la primul Congres Național de insignografie, care a avut loc la Petroșani, devine membru fondator al Asociației Colectionarilor de Insigne din România, având legitimația cu numărul 29.

Toamna anului 2011 aduce cooptarea lui Mihai Cornaci în colectivul de redacție al „Jurnalului insignografic” – singura publicație de specialitate din România.

Colectonarii adevărați ca Mihai Cornaci sunt modești, dar cu largi cunoștințe în domeniul științelor umaniste, deschiși și darnici cu prietenii apropiați.

Ca o recunoaștere a întregii activități pe plan insignografic, în anul 2009 la Tg. Secuiesc, domnului Mihai Cornaci i-a fost atribuit premiul „Floarea de colț” – cea mai înaltă distincție în domeniu.

Oamenii de valoare a lui Mihai C. V. Cornaci sunt din ce în ce mai rari în zilele noastre, în această societate de consum dezumanizată și în defavoarea valorilor spirituale autentice.

Domnule Cornaci, Vă mulțumim pentru ceea ce ați făcut până în prezent și vă dorim succese noi în frumoasa pasiune de colecționar și îndrumător al tinerei generații!

Prof. Tiberiu Kelemen
Petroșani

APARIȚII EDITORIALE :
5 ANI DE ACTIVITATE A CABINETULUI DE NUMISMATICĂ ȘI FILATELIE
A BIBLIOTECII JUDEȚENE „MIHAI EMINESCU”
BOTOȘANI

La sfârșitul lunii decembrie 2011, la Editura „AXA” din Botoșani a apărut broșura „5 ANI DE ACTIVITATE A CABINETULUI DE NUMISMATICĂ ȘI FILATELIE” al Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” din Botoșani.

Deoarece nu există un argument justificativ din partea editurii, facem precizarea că cea mai tânără secție a instituției amintite a fost pusă în circuitul public la 1 Decembrie 2006, urmare a preocupărilor conducerii bibliotecii privind modernizarea și diversificarea serviciilor în relațiile cu publicul.

Bogăția și diversitatea exponatelor din diferite tematici sau subiecte, generate de cele două pasiuni (numismatica și filatelia) au ca mesaj de a trezi, în special în inimile tinerelor generații, preocupări în măsură de a instrui, educa și înnobila personalitatea de mai târziu.

Potrivit calendarului cultural al instituției, în vitrinele secției sunt expuse cu prioritate documente, diverse lucrări, piese și exponate ce vizează cu prioritate personalitățile cultural-științifice zămislite din belșug de spațiul geografic botoșănean.

Expozițiile permanente sunt dimensionate anual prin 3-5 activități mai complexe, cum ar fi:

- păstrarea tradițiilor de pe aceste meleaguri;
- programe culturale din cadrul unor proiecte regionale;
- evenimente speciale din viața urbei etc.

Exemplificăm în acest sens, câteva activități desfășurate.

- Al III-lea „Salon de toamnă al colecționarilor de insigne (împreună cu Secția Botoșani a S. N. R.);

- Simpozionul și expoziția;

„Trofee de vânătoare și însemne vânătoarești” (în colaborare cu A. G. V. S. P. S. – Filiala Botoșani și Secția Botoșani a S. N. R.);

- Expoziția personală a elevului CONDREI-ȚIPLEA Răzvan sub titlul „UNIVERSUL COLECȚIILOR”;

- Partener în proiectul „COMEINIUS REGIO” (România-Italia) cu sprijin financiar al Comisiei Europene.

Conținutul celor 48 de pagini selectează retrospectiv secvențe mai importante din cei 5 ani de activitate, când istoria, literatura și în general sfera culturală au fost cu rol de instanțe în instituția cu cel mai amplu potențial informațional.

Cuvântul de salut este semnat de d-na director **Cornelia Viziteu** și d-na Elena Condrei, director al Editurii „GEEA” Botoșani (care au și calitatea de editor al secției) personalități de seamă din peisajul cultural botoșănean.

În primele pagini sunt prezentați mentori locali ai generațiilor de colecționari botoșăneni: Ec. Mihai S. Urigiu și prof. Ștefan Nicolau precum și regretatul conf. univ. dr. C-tin Mălinaș ctitor al secției, „părinte” al medalisticii eminesciene, care a concluzionat: „...Cred că la Botoșani este pământul bun de pus în loc de nisip la clepsidra lumii”.

Cu firească notă de optimism, sunt prezentați și tinerii colecționari, membri ai Secției Botoșani a S. N. R. și ai A. F. Botoșani. : Mădălina Ababei, Răzvan Condrei-Țiplea, Iulian Sandrino Telescu, Ionuț Siminiceanu.

Alături de cuvântul colaboratorilor de bază ai secției, prof. Mihaela Budeanu Mihalachi, prof. Paul Ungureanu, prof. Petruț Pârvolescu și prof. dr. Dan Prodan își exprimă impresiile cei ce păstoresc (la nivel organizat) cele două preocupări. :

- prof. dr. Emanuel Petac și ing. Virgil Ioniță, președintele și secretarul Societății Numismatice Române. (foto 1)
- d-l Leonard Pașcanu, Președintele Federației Filatelice Române.

Cu aceeași disponibilitate sunt expuse gândurile celor doi responsabili botoșăneni:

- ing. Coriolan Chiricheș, președinte al A. F. Botoșani
- col. (r) Ioan Siminiceanu, președintele Secției Numisma-tice Botoșani.

Un capitol încărcat de sensibilitate îl conțin paginile ce redau „secvențe” din cartea de impresii a Secției, completate cu cele mai importante imagini de la unele activități sau ale unor personalități participante.

Ing. Coriolan Chiricheș, col. ing. (r) Ștefan Samoilă, col. (r) Ioan Siminiceanu și Mihai C. V. Cornaci .

col. (r) Ioan Siminiceanu, P. S. Galaction Sfîngă, Mihai C. V. Cornaci și ing. Coriolan Chiricheș.

Între materialele prezentate, un loc de seamă îl ocupă insignele editate de Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” Botoșani în această perioadă precum și prima medalie a instituției editată în cei 130 de ani de activitate.

O apreciere asupra celor prezentate a fost făcută de d-l prof. Tiberiu Kelemen, consilier al S. N. R. și președinte A. C. I. R. cu ocazia vizitei la Botoșani în luna noiembrie 2011 (prezentat în imaginile din conținutul broșurii).

Mihai C. V. Cornaci, prof. Cornelia Viziteu – directorul Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu”, col. (r) Ioan Siminiceanu și prof. Tiberiu Kelemen.

Tirajul de 100 exemplare, împreună cu diploma aniversară și plicul ocazional a fost oferite participanților la adunarea festivă, colaboratorilor, donatorilor secției, unor utilizatori fideli, precum și unor colecționari.

Mihai C. V. Cornaci
Botoșani

1925 - 2012

La 4 ianuarie 2012 s-a stins din viață cel mai distins colecționar din Bârlad, Mina Strătilă.

A fost decanul de vârstă al colecționarilor filателиști și numismați din Bârlad și remarcabil de spus este faptul că vârsta sa era dublată și de o vastă cunoaștere și studiere a ariilor de colecționare, continuată cu o exigență deosebită în a selecta și pune în valoare piesele expuse, fiind unul dintre cei mai titrați dintre colecționarii noștri.

S-a născut în anul 1925 în localitatea Negrești, azi orașul Negrești din Județul Vaslui, într-o familie vrednică și numeroasă, implicată în viața comunității locale, care prin muncă asiduă a ajuns la un stadiu material destul de bun.

A studiat la Liceul Național „Mihail Sadoveanu” din Iași, apoi la Facultatea de Chimie – Biologie din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași, pe care o absolvă în 1949. A lucrat chimist – biolog la Spitalul din Huși (1949 – 1959) și la Spitalul de Copii Bârlad, de unde s-a și pensionat.

În afara preocupărilor familiale și profesionale a fost un filatelist de prim rang. Atras de filatelia tematică, a urmărit cu perseverență lumea copilăriei și a automobilului, rezultând exponatele: „Universul pur și nevinovat al copilăriei” și „Frumoasele de altă dată – istoria automobilului”, dar și de maximafilie, fascinația pentru portretul în pictură concretizându-se în exponatul „Portretul singular”. A fost membru al grupării de filателиști bârlădeni, din cadrul A. F. R. Exponatele sale, la care muncea mult pentru a studia tema, întinderea și alegerea materialului adecvat pentru a defini firul desfășurător, ca în final, prin monatarea pieselor, să realizeze unele din cele mai frumoase exponate.

Era exigent cu el însuși și lucru mai rar, era gata în a da sugestii și ajutor celor ce aveau nevoie. De-a lungul anilor, exponatele sale au primit premii și aprecieri elogioase.

Ca numismat, a fost membru al Secției Bârlad a Societății Numismatice Române din anul 1986.

În domeniul medalisticii s-a axat pe două teme: automobilul și scriitorii români, tema automobilului regăsindu-se și în insigne. Dorind să ilustreze evoluția automobilului, a conceput și realizat un număr mare de insigne, care au fost prezentate la ultimile expoziții de profil.

Ca automobilist, vechi membru A. C. R., a fost atât de pătruns de acest fenomen încât tema a urmărit-o și exemplificat-o prin toate posibilitățile: filatelie, cartofilie, numismatică dar mai ales sub forma de machete auto.

Colecția de machete se distinge prin modele la scara 1: 18 cuprinzând selectiv întreaga perioadă de la nașterea automobilului până în prezent.

Știa atât de multe în domeniul colecțiilor și expunea ceea ce știa cu atâta patos și măiestrie încât frapa pe orice interlocutor, generând astfel un curent printre tinerii colecționari pentru care era un adevărat mentor.

Mina Strătilă a fost membru fondator al Asociației Colecționarilor de Insigne din România având legitimația numărul 53.

În anul 2010 la cel de al II-lea Congres de insignografie, de la Tg. Secuiesc, pentru întreaga activitate insignografică de-a lungul anilor lui Mina Strătilă i s-a conferit premiul „Floarea de colț”, iar în anul 2011 în cadrul celui de al III-lea Congres de insignografie, de la Petroșani (la care din păcate nu a mai putut participa), i-a fost conferită de către conducerea A. C. I. R. o diplomă specială, gravată în metal, ca o recunoaștere a aportului la propășirea insignografiei românești.

La Secția Bârlad a S. N. R., Mina Strătilă a fost cel care totdeauna a îmbrățișat și susținut activitățile noastre, iar prezența și prestanța în fața invitaților a atras multe aprecieri asupra sa, ca și asupra noastră.

Ca urmare, regretele noastre la dispariția unui prieten și coleg, sufletist și pasionat, sunt foarte mari.

LUI ÎI DORIM CREȘTINEȘTE IERTAREA PĂCATELOR ȘI SĂ-I FIE ȚĂRÂNA UȘOARĂ.

Prof. Giurcanu Costel

Președintele Secției Bârlad a S. N. R.

Membru de onoare al Societății Numismatice Române

IN MEMORIAM

Astăzi, citind aceste rânduri, nu trebuie să-i uităm pe cei care

de-a lungul anilor au fost alături de noi iar acum și-au găsit liniștea veșnică:

ARAD

**Coloman Braun
Triest Anton
Istrate Ghiocel
Bota Ioan
Suciu Ioan**

**Vasluianu
Costachi
Pelegrini Victor
Forgács Zoltan
Fruja Gheorghe**

BAIA MARE	Sasi Nagy Bela
BÂRLAD	Strătilă Mina
BRAD	Susan Mihai
BOTOȘANI	Urigiuc Mihai
BUCUREȘTI	Fodoreanu Costică Popovici Micipsa Năstase Petrache Mark Horațiu Sanda Gheorghe Tăzlăuan Toader Curdov Nicolae Umlauf Vitalie Băieș Victor Hîtru Dumitru Dogaru Ioan
CRAIOVA	Minea Manole Marinescu Ioan Măzureanu Victor Bittel Radu
DEVA	Carculea Ioan Vizesi Mihai Gyenge Iulius Ganea Ionel Cucuveanu Ioan

MEDIAȘ	Weber Ștefan Zerbes Klaus
PAȘCANI	Niță Vasile
PETROȘANI	Poporogu Ion Dula Aurel Melha Petru Schmidt Ladislau Morariu Cornel Baban Dan Pădure Ioniță Marcu Lucian
PLOIEȘTI	Ciudin Eugen Manu Nicolae
SUCEAVA	Colbert Victor
TIMIȘOARA	Voinea Stelian Knevel Adalbert Funar Vasile Petrică Nicolae Milovan Pavel
TÂRGU MUREȘ	Tamas Arcadie Papp Iozsef
TG. SECUIESC	Kovacs Micșunica Kovacs Ödön

Vom păstra în suflet memoria celor pomeniți

și tot ceea ce au făcut pentru dezvoltarea insignografiei din țara noastră.

Dumnezeu să-i odihnească în pace!

CUPRINS

Cronologia Reuniunilor colecționarilor de insigne din România		pag. 3
În loc de prefață		pag. 4
Gânduri la aniversarea „Jurnalului Insignografic”		pag. 5
Unde a văzut lumina tiparului „Jurnalul Insignografic”		pag. 15
„Jurnalul Insignografic” în date		pag. 17
Evoluția în timp a colectivului de redacție și a colaboratorilor la „Jurnalul Insignografic”		pag. 18
Insignele Reuniunii de cântări, muzică și ajutorare reciprocă „LYRA” a angajaților din atelierele CFR Timișoara.	Milan Ilin Timișoara	pag. 21
Prima insignă a aviației din România.	Cmd. av. (r) Marius Popescu București	pag. 23
Salvarea Minieră în insignele din Valea Jiului.	Dumitru Ioan Pușcașu Petroșani	pag. 24
Erori de batere, variante de culoare și înscris, respectiv falsuri în insignografie.	Prof. Tiberiu Kelemen Petroșani	pag. 33
Insigna festivalului de cântece și muzică din Timișoara 20-24 august 1903.	Milan Ilin Timișoara	pag. 42
„Salmo Carpatica” o tânără asociație a pescarilor sportivi din Lupeni.	Daniel Stănoiu Petroșani	pag. 48
Insigna „Societății de vânatoare” din Tg. Secuiesc, o bijuterie apărută în 1930.	Beké Ernő Tg. Secuiesc	pag. 49
O frumoasă insignă de orientare turistică. Poiana-Mărului 1953.	Viorel Stroe Petrila	pag. 51
Insignele Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” Botoșani.	Mihai C. V. Cornaci Botoșani	pag. 52
Seniorii insignografiei românești Cmd. av. (r) Marius Popescu – Călărași	Prof. Tiberiu Kelemen Petroșani	pag. 62
Seniorii insignografiei românești Mihai C. V. Cornaci	Prof. Tiberiu Kelemen Petroșani	pag. 64
Apariții editoriale: 5 ani de activitate a Cabinetului de numismatică și filatelie al Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” Botoșani.	Mihai C. V. Cornaci Botoșani	pag. 65
Remember Mina Strătilă	Prof. Costel Giurcanu Bârlad	pag. 69
In Memoriam		pag. 70
Cuprins		pag. 72

ISSN 1843-9535

